

Sygn. akt II AKa 235/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA – Zbigniew Kapiński

Sędziowie SA - Ewa Leszczyńska- Furtak

SO (del.) - Grzegorz Miśkiewicz (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Bożeny Kiszło

oskarżycieli posiłkowych: E. Ł., M. G., W. P. (1), O. S. (1)

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2017 r.

sprawy:

J. K., syna J. i J. zd. M. urodz. (...) w P.

oskarżonego o czyny z art.

art. 291§1 k.k. w zw. z art.64.§.1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. .230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (x2), art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art.286 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k., art. 198 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k., art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 276 k.k., art. 234 w zb. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, prokuratora i pełnomocników oskarżycieli posiłkowych E. Ł., M. G., W. P. (1) i O. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 listopada 2016 r. sygn. akt XVIII K 173/13

1. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

a) rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 wyroku odnoszące się do zarzutów z pkt V i XIII aktu oskarżenia uchyla i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie;

b) zasądzone w pkt 11 wyroku wynagrodzenie obrońcy z urzędu oskarżonego J. K. – adw. J. J. (2) określa na kwotę 5387,40 (pięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt siedem złotych i czterdzieści groszy), w tym 23 % VAT;

2. w pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy;

3. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. (2) Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;**

4. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocników oskarżycieli posiłkowych W. P. (1) i O. S. (1) – adw. M. M. (1) i adw. P. S., Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z rządu w postępowaniu odwoławczym;**

5. **zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 400 (czterysta) złotych oraz obciąża pozostałymi kosztami postępowania odwoławczego.**

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 25 sierpnia 2006r. do nieustalonego dnia w pierwszej połowie 2007 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął od A. J. co najmniej 3 telefony komórkowe, w tym jeden aparat m-ki M. wartości 899 zł i dwa telefony m-ki S. o nieustalonej wartości oraz konsolę (...) wartości 998,99 zł, wiedząc że pochodzą one z przestępstw polegających na wyłudzeniu przez nią kredytów na szkodę (...) Bank S.A we W., (...) Bank S.A w G. i (...) sp. z o. o. w W., a ponadto przyjął od A. J. pieniądze w kwocie co najmniej 2.000 zł, wiedząc że pochodzą z przestępstwa wyłudzenia przez nią kredytu gotówkowego w kwocie 10.000 zł na szkodę (...) S.A. w W., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od nieustalonej daty w pierwszej połowie 2008 r. do 25 stycznia 2012 r. w W. ukrywał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci kosztorysu filmu pt. „(...)” i scenariusza tego filmu, których właścicielem jest (...) z siedzibą w W.

tj. o czyn z art. 276 k.k.

III. w okresie od lipca 2008 r. do marca 2009 r. w P. i W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej wprowadził w błąd P. H. co do swojego wykształcenia, w tym ukończenia studiów prawniczych, z zakresu filologii polskiej i polityki społecznej, wykonywanych zawodów producenta i scenarzysty oraz posiadanych wpływów w (...) i P., zatajając fakt swojej karalności zaproponował wymienionej współpracę w zakresie pisania i konsultacji scenariuszy gwarantując partycypację w osiąganych zyskach, a następnie wprowadzając ją w błąd co do możliwości pomocy w rozwoju jej kariery filmowej z racji posiadanych przez niego wpływów i znajomości w tej branży oraz co do tego, że (...) wyprodukuje i wyemituje serial o dzieciach rozmawiających ze zwierzętami zaproponował P. H. napisanie scenariusza takiego filmu w zamian za połowę udziału w zyskach po jego wyemitowaniu oraz zapewnił o przekazaniu jej nieustalonej kwoty pieniędzy tytułem zaliczki w związku z pracą nad serialem (...), pozwalających na opłacenie przez nią kosztów mieszkania i utrzymywania się, do czasu osiągnięcia zysków z serialu, po czym po uzyskaniu od wymienionej utworu - konspektu serialu telewizyjnego pt. (...) nie wywiązał się z zobowiązań finansowych, przekazując pokrzywdzonej za wykonaną pracę pieniądze w kwocie jedynie 500zł, czym wyrządził szkodę na rzecz P. H. w wysokości co najmniej 17.500 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w okresie co najmniej od maja 2009 roku do listopada 2010 roku w W. i G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej wprowadził w

błąd E. Ł. właścicielkę firmy (...) co do swojego wykształcenia i możliwości pozyskania sponsorów, zatajając fakt swojej karalności i powołując się na wpływy m. in. w Ministerstwie Sportu i Turystyki, Ministerstwie Edukacji, Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, Urzędzie Miasta Stołecznego W., oraz znajomość z Prezydentem Miasta P., zaoferował podjęcie działań na rzecz rozwoju firmy (...), w tym włączenia sportów elektronicznych do dziedzin sportowych, a następnie wprowadził ją w błąd co do pozyskania sponsorów na realizację projektów związanych z e-sportem, w tym organizacji w 2010 roku eliminacji krajowych do E. S. W. Cup, organizacji (...) i utworzeniu telewizji internetowej poświęconej sportom elektronicznym, zapewniając o możliwości uzyskania dofinansowań oraz o gotowości sponsorowania poszczególnych projektów przez (...) S.A., (...) Sportowego sp. z o. o., (...) S.A., Bank (...) S.A. oraz następujące firmy: K., A. U. (...), P., M., L., (...), (...) T. M., (...), (...), a także przez inwestorów indywidualnych, przekonał pokrzywdzoną do umieszczenia na stronie internetowej (...) logotypu firmy (...) oraz reklamy zespołu (...), za co nie otrzymała ona wynagrodzenia, przy czym nie miał on zamiaru ani możliwości wywiązania się ze składanych deklaracji, czym doprowadził pokrzywdzoną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 276.936,71 zł wynikającym z konieczności pokrycia kosztów realizacji w/w projektów, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w okresie od października 2009 r. do października 2010 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej wprowadzając w błąd W. P. (1) lidera zespołu (...) i A. S. (1) prokurenta firmy (...) Sp. z o.o. co do swoich kwalifikacji, zatajając fakt swojej karalności oraz wykorzystując błędne przekonanie współwłaściciela tej spółki (...) co do takiego stanu rzeczy, powołując się na wpływy m.in. w Ministerstwie Obrony Narodowej, Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji doprowadził do podpisania w lutym 2010r. umowy trójstronnej pomiędzy (...) Sp. z o.o., W. P. (1) oraz swoją osobą jako menadżerem i zobowiązał się wyprodukowania płyty zespołu (...), jej promocji i sprzedaży, a następnie pobrał z firmy (...) Sp. z o.o. jako sponsora kwotę około 227.000 zł w kilku transzach, z czego jedynie około 66.694,51 zł przeznaczył na nagranie singla, wynajęcie studia, częściowe wynagrodzenie 5 muzyków, sfinansowanie kosztów utrzymania lidera zespołu i nie wywiązał się z pozostałych zobowiązań oraz nie miał zamiaru wywiązania się z nich, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) Sp. z o.o. oraz działał na szkodę W. P. (1) przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI. w okresie od nieustalonej daty wiosną 2010 r. do października 2010 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej zatajając fakt swojej karalności wprowadził w błąd W. P. (1), A. S. (1) oraz M. J. dyrektora Fundacji (...) i prokurenta tej Fundacji E. R. co do zamiaru zrealizowania i sfinansowania charytatywnego projektu (...) z udziałem trojga niepełnosprawnych dzieci podopiecznych w/w Fundacji oraz znanych muzyków sceny polskiej, którego integralnymi częściami były: nagranie ścieżki dźwiękowej i teledysku oraz wyemitowanie utworu w telewizji oraz radiu i zapewnienie przekazywania tantiem wynikających z korzystania z utworu Fundacji, a następnie po nagraniu ścieżki dźwiękowej i rozpoczęciu prac nad nagraniem teledysku opuścił plan zdjęciowy, nie przekazując środków finansowych na ten cel poza kwotą 1.800 zł w wyniku czego koszty realizacji tego przedsięwzięcia związane z wynajęciem planu zdjęciowego, sprzętu, personelu technicznego oraz cateringu w kwocie nie mniejszej niż 3.000 zł pokrył A. S. (1) oraz w kwocie co najmniej 3.600 zł W. P. (1), aby uniknąć kompromitacji i rozczarowania niepełnosprawnych dzieci zaangażowanych w ten projekt przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII.w okresie od nieustalonej daty na przełomie 2009/2010 r. do 25 stycznia 2012 r. w W., ukrywał dokument, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci scenariusza projektu pt. „(...)”, co do którego całością praw autorskich dysponują A. G. i J. D.

tj. o czyn z art. 276 k.k.

VIII.w okresie od października 2010 r. do maja 2011 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej wprowadził w błąd M. G. co do posiadanego dorobku scenarzysty i reżysera oraz co do wykształcenia prawniczego i wykonywanego zawodu prawnika, w tym eksperta prawnego w Instytucie (...) i firmie prawniczej S. & F. współpracującego z Trybunałem Konstytucyjnym, producenta i menedżera projektów specjalizującego się w międzynarodowych koprodukcjach filmowych, a także co do zamiaru przeprowadzenia działań reklamowo - lobbystycznych na rzecz przyznania dofinansowania projektu filmowego i posiadanego bogatego doświadczenia w tym zakresie, co do konieczności zawarcia umowy z firmą rachunkową oraz zamiaru zorganizowania kursów scenopisarskich, powołując się na wpływy w instytucjach i urzędach państwowych, w tym w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i Urzędzie Pracy (...) W., w organizacjach dysponujących środkami publicznymi, w tym w Polskim Instytucie Sztuki Filmowej i znajomość z J. Z. Dyrektora ds. ekonomicznych i prawnych Instytutu, zatajając fakt swojej karalności podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy przyznania M. G. dofinansowania na rzecz filmu (...) w wysokości 1.800.000 zł w zamian za korzyść majątkową, doprowadzając w ten sposób M. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 14.662,35 zł, w tym: w dniu 17 marca 2011 r. w kwocie 11.000 zł z przeznaczeniem na rzekome działania związane z projektem (...), których nie przeprowadził i nie miał możliwości ich skutecznego przeprowadzenia, w dniu 11 kwietnia 2011 r. w postaci niekorzystnego zobowiązania umownego z firmą (...), na mocy którego pokrzywdzona poniosła straty w wysokości 1.162,35 zł oraz w dniu 21 kwietnia 2011 r. w kwocie 2.500zł z przeznaczeniem na wynajem sali wykładowej na kurs scenopisarstwa, którego nie zorganizował, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IX. w okresie od nieustalonej daty w pierwszej połowie 2010 r. do końca 2011 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej proponując R. P. współpracę przy tworzeniu scenariusza i serialu (...), a następnie książki pod tym samym tytułem wprowadził go w błąd co do współautorstwa P. H. treatmentu (konspektu) (...) i związanych z tym praw, w tym w szczególności prawa do oznaczenia tego utworu jej nazwiskiem albo udostępniania go anonimowo oraz nadzoru nad sposobem korzystania z tego utworu, czym działał na szkodę R. P. i P. H..

tj. o czyn z art. 115 ust. 1 w zb. z art. 115 ust. 3 ustawy z dnia 04 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych

X.w okresie od sierpnia 2011 r. do września 2011 r., w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd O. S. (1) co do swoich kwalifikacji, wykształcenia, posiadanych wpływów w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i innych instytucjach publicznych pozwalających na uzyskanie prawa do stałego pobytu wymienionej na terenie Polski, a także co do zamiaru podjęcia działań marketingowych na rzecz rozwoju firmy (...) - O. S. (1)”, w tym zaprojektowania i uruchomienia strony internetowej obsługującej i promującej działalność gospodarczą pokrzywdzonej oraz zorganizowania kursów kulinarnych, oferując jej pomoc w rozwoju kariery aktorskiej doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 250zł pożyczonej od innych osób, a następnie przekazanej przez nią tytułem wynagrodzenia za utworzenie strony internetowej zarejestrowanej na nią firmy, czym działał na szkodę O. S. (1)

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 230 § 1 k.k.

XI.w wrześniu 2011 r. w W. w mieszkaniu położonym przy ul. (...) wykorzystując bezradność O. S. (1) wynikającą z cech osobowościowych, w tym łatwowierności oraz skłonności do ulegania wpływom, a także krytyczne położenie

tej pokrzywdzonej przebywającej w obcym kraju, bez prawa stałego pobytu, pozostającej w bardzo trudnej sytuacji finansowej, posiadającej na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci oraz stosując wobec niej przemoc fizyczną w postaci wywołania bólu przy ucisku specjalnym chwytem okolic nadgarstka i karku oraz grożąc użyciem przemocy w przyszłości w przypadku odmowy odbycia z nim stosunku seksualnego, wywołując w ten sposób u niej poczucie zagrożenia o los własny i swoich dzieci, a nadto stosując skuteczną, z uwagi na cechy osobowościowe pokrzywdzonej perswazję psychiczną polegającą na wywołaniu u niej poczucia, że jej przyszłość w sferze zawodowej, w tym legalizacja pobytu na terenie Polski, powodzenie w planach biznesowych oraz w sferze osobistej zależą od działań podejrzanego, doprowadził ją kilkakrotnie do obcowania płciowego w ten sposób, że zmuszał do odbycia stosunków oralnych, dotykania go w miejscach intymnych oraz do poddania się przez pokrzywdzoną czynnościom seksualnym polegającym na wkładaniu palców do pochwy i odbytu, dotykania jej w miejscach intymnych, czym działał na szkodę O. S. (1)

tj. o czyn z art. 198 k.k. w zb. z art. 199 § 1 k.k.

XII. w okresie od 27 grudnia 2011 r. do 24 stycznia 2012 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej powołując się wobec B. B. na posiadane przez siebie wpływy w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy I Wydział Cywilny podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy spadkowej prowadzonej finalnie pod sygn. I Ns 466/11, a następnie przyjął od B. B. pieniądze w łącznej kwocie 400 zł twierdząc, iż zostaną one przeznaczone na wydatki organizacyjne związane z pozytywnym załatwieniem tej sprawy, w tym na kwiaty i słodczyce dla pracowników Biura Podawczego, kwiaty dla Sędziego referenta oraz kolację dla Przewodniczącego Wydziału, w którym prowadzone jest w/w postępowanie

tj. o czyn z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

XIII. w okresie od 23 grudnia 2011 r. do 25 stycznia 2012 r. w W. ukrywał dokument, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci karty bankomatowej numer (...) wydanej przez (...) Bank S.A. na rzecz G. J.

tj. o czyn z art. 276 k.k.

XIV. w dniu 13 czerwca 2012r. w B., pouczony o odpowiedzialności karnej za fałszywe oskarżenie innej osoby o popełnienie czynu zabronionego oraz o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, złożył do protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka zawiadomienie o wyłudzeniu przez M. G. stypendium scenariuszowego w kwocie 40.000 zł z Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej w W. w wyniku przedłożenia przez nią nierzetelnej wyceny kosztów realizowanego projektu (...) wiedząc na podstawie odpowiedzi uzyskanej z (...)u drogą e-mailową w dniu 09.08.2011 r., że wszelkie kryteria przyznania stypendium oraz wypłacenia poszczególnych jego rat zostały przez M. G. spełnione, zaś kwestie spożytkowania środków ze stypendium pozostają poza kontrolą
(...)u

tj. o czyn z art. 234 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 10 listopada 2016 r. sygn. akt XVIII K 173/13:

1. oskarżonego J. K. w ramach czynu zarzucanego w punkcie I uznał za winnego tego, że:

a) w nieustalonym dniu 2006 r., nie wcześniej niż 21 listopada 2006 r. przyjął od A. J. pieniądze w kwocie 2.000 zł uzyskane za pomocą czynu zabronionego - występku oszustwa dotyczącego kredytu gotówkowego w łącznej kwocie 10.000 zł popełnionego na szkodę (...) S.A. w W., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

b) w nieustalonym dniu 2007 r., nie wcześniej niż 05 marca 2007 r. przyjął od A. J. uzyskany za pomocą czynu zabronionego - występku oszustwa na szkodę (...) Bank S.A. we W. sprzęt elektroniczny w postaci konsoli (...) marki

S. o wartości 998,99 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

przy czym przyjął, iż czyny opisane w punktach 1a i 1b stanowią ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015r. (Dz. U. z 2015r., 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 291 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015r., 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2.oskarżonego uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych w punktach: II, III, IV, V, VI, VII, IX, X, XI, XIII;

3.oskarżonego w ramach czynu zarzucanego w punkcie VIII uznał za winnego tego, że w okresie od października 2010 r. do 21 kwietnia 2011 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził M. G. w błąd: co do posiadania wykształcenia prawniczego i wykonywania zawodu prawnika, co do posiadanego dorobku scenarzysty, reżysera, producenta i menedżera projektów specjalizującego się w międzynarodowych koprodukcjach filmowych, co do skuteczności uzyskiwania dotacji z Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej oraz co do możliwości przeprowadzenia tzw. działań wspierających o charakterze reklamowo - lobbystycznym na rzecz przyznania dofinansowania z Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej zadania realizowanego w ramach programu operacyjnego produkcja filmowa na rzecz filmu (...) w wysokości 1.833.578 zł, jak również konieczności zawarcia w związku z tym umowy z firmą księgową rachunkową, a także zamiaru zorganizowania kursów scenopisarskich, doprowadzając w ten sposób M. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 14.662,35 zł, w tym: w dniu 17 marca 2011 r. w kwocie 11.000 zł z przyjętych od pokrzywdzonej na rzekome działania reklamowo-lobbystyczne związane z projektem (...), których nie przeprowadził i nie miał możliwości ich skutecznego przeprowadzenia, w dniu 11 kwietnia 2011 r. w postaci niekorzystnego zobowiązania umownego z firmą (...), na mocy którego pokrzywdzona poniosła straty w wysokości 1.162,35 zł oraz w dniu 21 kwietnia 2011 r. w kwocie 2.500 zł z przeznaczeniem na wynajem sali wykładowej na kurs scenopisarstwa i organizację wskazanego kursu, którego to kursu nie miał zamiaru zorganizować i nie zorganizował, tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4.oskarżonego w ramach czynu zarzucanego w punkcie XII uznał za winnego tego, że w okresie od 27 grudnia 2011 r. do 24 stycznia 2012 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru powołując się wobec B. B. na posiadane przez siebie wpływy - znajomości i kontakty z sędziami w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy I Wydział Cywilny podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy cywilnej o sygn. akt I C 253/12, finalnie prowadzonej pod sygn. I Ns 466/11, w zamian za korzyść majątkową, przyjmując od B. B. pieniądze w łącznej kwocie 400 zł, twierdząc, iż zostaną one przeznaczone na wydatki organizacyjne związane z pozytywnym załatwieniem sprawy w sądzie, w tym m.in. na słodczyce dla pracowników biura podawczego sądu, kolację dla Przewodniczącego Wydziału, w którym prowadzone jest w/w postępowanie, tj. popełnienia czynu z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na podstawie art. 230 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5.oskarżonego w ramach czynu zarzucanego w punkcie XIV uznał za winnego tego, że w dniu 13 czerwca 2012 r. w B., będąc pouczonej o odpowiedzialności karnej za fałszywe oskarżenie innej osoby o popełnienie czynu zabronionego oraz o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, składając zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu karnym przed organem powołanym do ścigania przestępstw, złożył do protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka zawiadomienie i zeznania o wyłudzeniu przez M. G. pieniędzy w kwocie 40.000 zł z Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej w W. przyznanych w ramach stypendium scenariuszowego w wyniku przedłożenia przez w/w nierzetelnej (fikcyjnej) wyceny kosztów realizowanego projektu, wiedząc na podstawie odpowiedzi uzyskanej z (...)u z dnia 09.08.2011 r., że wszelkie kryteria przyznania stypendium oraz wypłacenia poszczególnych jego rat zostały przez M. G. spełnione, zaś kwestie spożytkowania środków ze stypendium pozostają

poza kontrolą (...)u, przez co fałszywie oskarżył M. G. o popełnienie wskazanego czynu zabronionego zeznając jednocześnie nieprawdę w zakresie tych okoliczności, tj. popełnienia czynu z art. 234 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z 11 marca 2016r. (Dz. U. z 2016r. poz. 437) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 234 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z 11 marca 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 437) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 233 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z 11 marca 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 437) w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 1, 3, 4, 5 i wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zakresie czynu przypisanego w punkcie 3 orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. G. kwoty 14.662,35 zł (czternaście tysięcy sześćset sześćdziesiąt dwa złote trzydzieści pięć groszy);

8. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zakresie czynu przypisanego w punkcie 4 orzekł względem oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 400 zł (czteryście złotych);

9. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 stycznia 2012 r. do dnia 26 listopada 2013 r.;

10. na podstawie art. 230 § 2 k.k. dowody rzeczowe wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych Nr 1/1-8/13 na karcie 1209-1210 pod pozycją 1-7, 8.18, 8.30, 8.37, w wykazie dowodów rzeczowych Nr 0/1-54/13 pod pozycją 1-9 i 11-517 i 19-54 na karcie 1209-1210, w wykazie dowodów rzeczowych Nr 0/1- 2/13 pod pozycją 1-2 nakazał zwrócić oskarżonemu J. K.; zaś dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych Nr 0/1-12/13 pod pozycją 1 na karcie 1216v nakazał zwrócić W. P. (1); dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych Nr 0/1-12/13 pod pozycją 3 na karcie 1217 nakazuje pozostawić w aktach sprawy; dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych Nr 0/1-54/13 pod pozycją 18 na karcie 1213v nakazał pozostawić w aktach sprawy; dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych Nr 0/1-12/13 pod pozycją 7 na karcie 1217v nakazuje zwrócić A. J.; dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych Nr 0/1-12/13 pod pozycją 7 na karcie 1217v nakazał zwrócić G. J.; dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych Nr 0/1-12/13 pod pozycją 9.6 na karcie 1218 nakazał zwrócić firmie (...); dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych Nr 0/1-12/13 pod pozycją 11 na karcie 1218 nakazał zwrócić Y. G.; dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych Nr 0/1-1-12/13 pod pozycją 12 na karcie 1218 nakazał zwrócić P. H.;

11. zasądził tymczasowo od Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na rzecz adw. J. J. (2) kwotę 4080 zł (cztery tysiące osiemdziesiąt złotych) plus kwota należnego podatku VAT;

12. zasądził od Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na rzecz adw. M. M. (1) kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) plus kwota należnego podatku VAT;

13. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. G. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;

14. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł (czteryście złotych) tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie, w części uniewinniającej wyroku kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od wyroku wnieśli obrońca oskarżonego, pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego zaskarżyła wyżej opisany wyrok:

- 1.w zakresie czynu opisanego w pkt 4 zaskarżonego wyroku - w całości na korzyść oskarżonego J. K.;
- 2.w zakresie czynu opisanego w pkt 5 zaskarżonego wyroku - w całości na korzyść oskarżonego J. K.;
- 3.w zakresie czynu opisanego w pkt 1 zaskarżonego wyroku - w całości na korzyść oskarżonego J. K.;
- 4.w zakresie czynu opisanego w pkt 3 zaskarżonego wyroku - w całości na korzyść oskarżonego J. K.;
- 5.w zakresie pkt 11 zaskarżonego orzeczenia - w części ponad kwotę 4.080,00 zł wraz z należnym podatkiem VAT, tj. w zakresie kwoty 300,00 zł wraz z należnym podatkiem VAT, tytułem niezasadzonych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przez adw. J. J. (2) w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym w sprawie.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. w zakresie czynu opisanego w pkt 4 zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., obrazę prawa procesowego, tj.:

- art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadka B. B., który to dowód został uznany przez Sąd meriti za wiarygodny w całości, z których to zeznań wynika, iż B. B. nigdy nie umawiała się z oskarżonym na jakiegokolwiek wynagrodzenie za pomoc w załatwieniu sprawy spadkowej, co wyklucza możliwość uznania, iż pomiędzy oskarżonym a B. B. doszło do porozumienia w zakresie korzyści majątkowej;

- art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadka B. B., który to dowód został uznany przez Sąd meriti za wiarygodny w całości, z których to zeznań wynika, iż oskarżony przekazał B. B. informacje o konieczności przekazania przez nią pieniędzy w łącznej kwocie 400 zł na wydatki organizacyjne związane z pozytywnym załatwieniem sprawy spadkowej w sądzie dopiero w styczniu 2012 r., nie zaś w chwili podjęcia się przez niego pomocy w załatwieniu sprawy spadkowej B. B., co miało miejsce w grudniu 2011 r.;

-art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego J. K. i odmowie uznania ich za wiarygodne, w zakresie, w jakim oskarżony J. K. wskazał iż pomiędzy nim, a B. B. nie doszło do porozumienia w zakresie korzyści majątkowej za pomoc w załatwieniu sprawy spadkowej, pomimo, iż wyjaśnienia oskarżonego złożone w tym zakresie w pełni korelowały z zeznaniami świadka B. B., które Sąd I instancji uznał w całości za wiarygodne;

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący skutkiem obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, iż oskarżony J. K. podjął się pośredniczenia w załatwieniu sprawy spadkowej w zamian za korzyść majątkową;

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący skutkiem obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, iż porozumieniem pomiędzy oskarżonym, a B. B. została objęta korzyść majątkowa w zamian za pomoc oskarżonego w załatwieniu sprawy spadkowej B. B.;

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, będący skutkiem obrazy ww. przepisów postępowania, polegający na przyjęciu, iż oskarżony J. K. działał z zamiarem bezpośrednim osiągnięcia korzyści majątkowej w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt XII aktu oskarżenia;

na wypadek nieuwzględnienia ww. zarzutów, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 4 zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., zarzuciła z kolei:

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, iż czyn przypisany oskarżonemu w pkt 4 zaskarżonego wyroku stanowi typ podstawowy przestępstwa płatnej protekcji, w sytuacji gdy okoliczności natury przedmiotowej, takie jak wysokość korzyści majątkowej przyjętej przez oskarżonego J. K. od B. B. w kwocie 400 zł, powinny skutkować uznaniem, iż czyn przypisany oskarżonemu stanowi wypadek mniejsze wagi określony w art. 230 § 2, co skutkowało orzeczeniem wobec oskarżonego zbyt surowej kary;

-rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu za ten czyn, polegająca na wymierzeniu oskarżonemu zbyt surowej kary;

2.w zakresie czynu opisanego w pkt 5 zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., obrażę prawa procesowego, tj.:

-art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu w postaci pisma Państwowego Instytutu (...) z dn. 9 sierpnia 2011 r. i uznaniu, iż z pisma tego w sposób jednoznaczny wynika, że M. G. nie dopuściła się wyłudzenia stypendium scenariuszowego w Polskim Instytucie Sztuki Filmowej w kwocie 40.000,00 zł w oparciu o nierzetelną -fikcyjną wycenę kosztów realizowanego projektu (...), w sytuacji, gdy pismo to w żadnym ze swoich fragmentów nie odnosi się do kwestii wyceny kosztów ww. projektu przedstawionej przez M. G., a wynika z niego jedynie, iż M. G. spełniła zasady przyznawania stypendium scenariuszowego przez (...), bowiem przedstawiła Instytutowi do akceptacji tekst scenariusza w ustalonym terminie, zaś sposób spożytkowania pieniędzy z (...) pozostaje całkowicie w gestii autora;

-art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z korespondencji e-mail pomiędzy M. G., a J. K. z dn. 16 maja 2011 r. (w tym z wiadomości email z dn. 16 maja 2011 r., z godz. 11:35, adresowanej przez J. K. do M. G. oraz z wiadomości e-mail M. G. do J. K. z dn. 16 maja 2011 r.), jak również wynikających z korespondencji e-mail pomiędzy M. G., a J. K. z dn. 20 maja 2011 r. (w tym z wiadomości email J. K. do M. G. z dn. 20 maja 2011 r., godz. 14:03, wiadomości email M. G. do J. K. z dn. 20 maja 2011 r., godz. 14:13, wiadomości email J. K. do M. G. z dn. 20 maja 2011 r., godz. 14:30, wiadomości email M. G. do J. K. z dn. 20 maja 2011 r., godz. 14:43, oraz wiadomości e-mail J. K. do M. G. z dn. 20 maja 2011 r., godz. 14:56), w zakresie, w jakim z korespondencji tej wynika, iż w trakcie wymiany ww. wiadomości email M. G. nie zaprzeczyła zarzutom oskarżonego, że przedstawiła w (...) nierzetelną i fikcyjną wycenę kosztów projektu (...), poinformowała oskarżonego, iż nie czuje się zobowiązana do zwrotu kwoty przyznanej przez (...) na ww. projekt, bo (...) w sposób bezprawny odebrał jej dotację w kwocie 15 tys. zł dedykowaną na inny jej projekt, a ponadto przekazała oskarżonemu informację, iż pieniądze z (...) na projekt (...) zostaną przez nią zwrócone i że były jej one potrzebne, gdyż znajdowała się w ciężkim położeniu osobistym;

-art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a ujawnionych w toku postępowania, w zakresie, w jakich wynikało z nich, iż oskarżony tkwił w przekonaniu, iż jednym z kryteriów przyznania stypendium scenariuszowego przez (...) było przedstawienie przez ubiegającego się o stypendium wydatków związanych z realizacją danego projektu;

-art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego J. K., w zakresie, w jakim wskazał, iż M. G. zobowiązała się do zwrotu kwoty 40.000,00 zł uzyskanej z (...) oraz poinformowała go, iż nie czuje się zobowiązana do zwrotu ww. kwoty, bo obniżono jej kwotę dotacji na inny projekt, w sytuacji gdy ww. wyjaśnienia oskarżonego znajdują swoje oparcie w ujawnionej w toku postępowania korespondencji e-mail pomiędzy M. G., a J. K. z dn. 16 maja 2011 r. (w tym w wiadomości email z dn. 16 maja 2011 r., z godz. 11:35, adresowanej przez J. K. do M. G. oraz w wiadomości e-mail M. G. do J. K. z dn. 16 maja 2011 r.), jak również w korespondencji e-mail pomiędzy M. G., a J. K. z dn. 20 maja 2011 r. (w tym w wiadomości email oskarżonego J. K. do M. G. z dn. 20 maja 2011 r., godz. 14:03, wiadomości email M. G. do J. K. do z dn. 20 maja 2011 r., godz. 14:13, wiadomości email oskarżonego J. K. do

M. G. z dn. 20 maja 2011 r., godz. 14:30, wiadomości e-mail M. G. do J. K. do z dn. 20 maja 2011 r., godz. 14:43, oraz wiadomości email oskarżonego J. K. do M. G. z dn. 20 maja 2011 r., godz. 14:56);

-art. 5 § 2 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym dotyczących tego, iż oskarżony zdawał sobie sprawę z nieprawdziwości informacji przekazywanych przez niego w toku składania zeznań w charakterze świadka i jednocześnie osoby składającej zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez M. G. w zakresie przedstawienia przez M. G. nierzetelnej (fikcyjnej) wyceny kosztów projektu (...), w sytuacji gdy brak było stanowczych dowodów świadczących o tym, iż oskarżony zdawał sobie sprawę, że zeznaje nieprawdę w sensie obiektywnym i subiektywnym, zaś za taki dowód z pewnością nie sposób jest uznać pisma Państwowego Instytutu (...) z dn. 9 sierpnia 2011 r.;

- art. 167 k.p.k., poprzez niedopuszczenie przez Sąd meriti z urzędu dowodów pozwalających zweryfikować prawdziwość obiektywną twierdzeń oskarżonego dotyczących przedstawienia przez M. G. nierzetelnej i fikcyjnej wyceny kosztów projektu (...) i dokonaniu samodzielnych ustaleń faktycznych w tym zakresie;

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, stanowiący konsekwencję uchybienia ww. przepisom postępowania, polegający na przyjęciu, iż składając zeznania w charakterze świadka i jednocześnie osoby składającej zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez M. G. w dn. 13 czerwca 2012 r., oskarżony J. K. miał pełną świadomość, iż zeznaje nieprawdę w sensie obiektywnym i subiektywnym;

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, stanowiący konsekwencję uchybienia ww. przepisom postępowania, polegający na przyjęciu iż oskarżony umyślnie popełnił przestępstwo opisane w pkt 5 zaskarżonego wyroku, albowiem na podstawie pisma Państwowego Instytutu (...) z dn. 9 sierpnia 2011 r. wiedział, że przekazane przez niego informacje są nieprawdziwe;

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, stanowiący konsekwencję uchybienia ww. przepisom postępowania, polegający na przyjęciu, iż zarzuty oskarżonego dotyczące przedstawienia przez M. G. nierzetelnej i fikcyjnej wyceny kosztów projektu (...) zostały jednoznacznie zdyskredytowane przez Polski Instytut Sztuki Filmowej;

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, stanowiący konsekwencję uchybienia ww. przepisom postępowania, polegający na przyjęciu, iż zarzuty oskarżonego co do przedstawienia przez M. G. nierzetelnej i fikcyjnej wyceny kosztów projektu (...) były nieprawdziwe;

na wypadek nieuwzględnienia ww. zarzutów, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 5 zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k., zarzucam z kolei obrazę prawa materialnego, tj.:

-art. 233 § 1 k.k. - polegające na skazaniu oskarżonego za ten czyn, tj. za złożenie fałszywych zeznań w dniu 13 czerwca 2016 r. co do okoliczności dotyczących zarzucanego mu następnie czynu z art. 234 k.k., w sytuacji gdy - zgodnie z zasadą konsumpcji - zachowanie oskarżonego polegające na złożeniu w dniu 13 czerwca 2016 r. do protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka zawiadomienia i zeznań o wyłudzeniu przez M. G. pieniędzy w kwocie 40.000,00 zł z Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej w W. - powinno zostać zakwalifikowane wyłącznie z art. 234 k.k.;

- art. 11 § 2 k.k. - polegające na zastosowaniu tego przepisu i przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego polegające na złożeniu w dniu 13 czerwca 2016 r. do protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka zawiadomienia i zeznań o wyłudzeniu przez M. G. pieniędzy w kwocie 40.000,00 zł z Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej w W., stanowiło dwa odrębne przestępstwa pozostające w realnym zbiegu, w sytuacji gdy złożenie nieprawdziwych zeznań jest przestępstwem współukaranym w ramach przestępstwa z art. 234 k.k., a więc Sąd meriti powinien przyjąć, iż miał miejsce pozorny zbieg przestępstw;

3.w zakresie czynu opisanego w pkt 1 zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., obrazę prawa procesowego, tj.:

-art. 7 k.p.k., polegający na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka A. J. i uznaniu, iż świadek ten konsekwentnie w toku całego postępowania wskazywała, iż przekazana przez nią oskarżonemu kwota 2.000,00 zł została przez nią uzyskana w wyniku występkę oszustwa - wyłudzenia kredytu na łączną kwotę 10.000,00 zł, w sytuacji, gdy świadek A. J. na poszczególnych etapach postępowania składała odmienne zeznania odnośnie pochodzenia kwoty 2.000,00 zł przekazanej oskarżonemu;

-art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadka A. J. złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a ujawnionych w toku rozprawy z dn. 13 kwietnia 2014 r., w trakcie których zeznawała, iż co prawda przekazała oskarżonemu kwotę 2000 zł, jednakże kwota ta pochodziła ze sprzedaży wcześniej wyłudzonego na kredyt sprzętu elektronicznego;

-art. 7 k.p.k., polegający na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka A. J. i uznaniu za wiarygodne zeznań tego świadka, w sytuacji, gdy świadek A. J. jest była partnerką oskarżonego, która była osobą bardzo zakochaną w oskarżonym, żywiła do niego żal o brak zainteresowania jej osoby ze strony oskarżonego, rozpad związku z oskarżonym oraz kontakty oskarżonego z innymi kobietami, o których dowiedziała się w późniejszym okresie, a ponadto w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego w sprawie spotykała się z oskarżycielem posiłkowym W. P. (1), który nastawiał ją negatywnie do osoby oskarżonego;

-art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadka A. J. i G. J. złożonych w toku rozprawy z dn. 13 kwietnia 2014 r., w zakresie, w jakim zeznały one, iż A. J. grała na automatach, z czego uzyskiwała środki pieniężne;

-art. 5 § 2 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, dotyczących pochodzenia kwoty 2.000,00 zł przekazanej oskarżonemu przez A. J., w sytuacji gdy zeznania świadka A. J. złożone w tym zakresie w toku postępowania były ze sobą sprzeczne i wielokrotnie wykluczały się wzajemnie, a brak było innych stanowczych dowodów świadczących o tym, iż kwota 2.000,00 zł została uzyskana przez A. J. w wyniku wyłudzenia kredytu na łączną kwotę 10.000,00 zł,

-art. 7 k.p.k. polegające na odmowie uznania za wiarygodne zeznań świadków M. D. (1) i M. M. (2), w zakresie, w jakim zeznały one, iż nie widziały, aby A. J. przekazywała oskarżonemu jakiegokolwiek pieniądze;

-błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, iż A. J., w nieustalonym dniu 2006 r., nie wcześniej niż 21 listopada 2006 r., przekazała oskarżonemu J. K. kwotę 2000 zł, pochodzącą z pieniędzy uzyskanych w wyniku przestępstwa wyłudzenia kredytów na łączną kwotę 10.000,00 zł w Banku (...) S.A.;

-błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, iż oskarżony J. K. przyjął od A. J. kwotę 2000 zł, wiedząc, iż pieniądze te pochodzą z przestępstwa wyłudzenia kredytów na łączną kwotę 10.000,00 Banku (...) S.A.;

-błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, iż oskarżony J. K. przyjął od A. J. konsolę (...), wiedząc, że pochodzi ona z przestępstwa wyłudzenia kredytu m.in. na zakup konsoli (...);

4. w zakresie czynu opisanego w pkt 3 zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., obrazę prawa procesowego, tj.:

-art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z zeznań M. G., w zakresie, w jakim wynikało z nich, iż już po przekazaniu przez nią oskarżonemu kwoty 11.000,00 zł, nie widziała ona możliwości dalszej współpracy z oskarżonym, była zdezorientowana, zawstydzona i czuła się źle w związku z przekazaniem oskarżonemu ww. kwoty;

-art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z zeznań M. G., w zakresie, w jakim wynikało z nich, iż w chwili przekazywania przez nią oskarżonemu kwoty 2.500,00 zł, była nieusatysfakcjonowana ze współpracy z oskarżonym oraz miała zastrzeżenia co do jego osoby;

-błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w chwili przekazywania oskarżonemu przez M. G. kwoty 2500 zł działała ona pod wpływem błędu co do możliwości wykonania przez niego zobowiązania wynikającego z umowy z dn. 11 kwietnia 2011 r. związanego z organizacją kursów scenariuszowych;

-art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z zeznań M. G., w zakresie, w jakim wynikało z nich, iż oskarżony miał realne możliwości prowadzenia działań marketingowych i lobbystycznych w związku z wnioskiem M. G. o uzyskanie dotacji z (...) na projekt C. U.;

-błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w chwili zawarcia przez oskarżonego z M. G. umowy z dn. 17 marca 2011 r. i otrzymania kwot 11.000,00 zł, oskarżony nie miał żadnych realnych możliwości prowadzenia jakichkolwiek działań marketingowych czy lobbystycznych w związku z wnioskiem M. G. o uzyskanie dotacji z (...) na projekt C. U. i nie miał zamiaru ich prowadzenia;

-błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w chwili zawierania z M. G. umowy z dn. 17 marca 2011 r. oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym;

- art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z zeznań M. G., w zakresie, w jakim wynikało z nich, iż kwota 11.000 zł nie została przekazana oskarżonemu przez M. G. na działania reklamowo - lobbystyczne związane z projektem C. - up, ale na poczet całokształtu współpracy pomiędzy M. G., a oskarżonym;

-art. 410 k.p.k., polegające na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z zeznań M. G., w zakresie, w jakim wynikało z nich, iż oskarżony współpracował z M. G. nad szeregiem innych, niż projekt C. U. projektów, oraz brał aktywny udział w przygotowaniu wniosku o dofinansowanie tego projektu w (...);

-błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż kwota 11.000 zł przekazana oskarżonemu przez M. G. była przeznaczona na działania reklamowo — lobbystyczne związane z projektem C. - Up, w sytuacji gdy była ona przekazana przez M. G. na poczet całokształtu współpracy z oskarżonym;

-art. 7 k.p.k. polegający na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań M. G., w zakresie, w jakim dotyczyły one zawarcia przez M. G. umowy z dn. 11 kwietnia 2011 r. z firmą (...) i wyprowadzeniu wniosków z nich niewynikających;

-błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż nakłaniając M. G. do zawarcia umowy z dn. 11 kwietnia 2011 r. z firmą (...), oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym osiągnięcia korzyści majątkowej;

-art. 410 k.p.k. polegający na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego J. K. oraz z dokumentacji znajdującej się na k. 9889-9986, k. 9887 oraz k. 9897-9902 akt sprawy, w zakresie, w jakim wynikało z nich, iż oskarżony podejmował działania związane z organizacją kursów scenariuszowych;

-błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w chwili zawarcia przez oskarżonego z M. G. umowy z dn. 21 kwietnia 2011 r. i przekazania mu kwoty 2500 zł, oskarżony nie miał podjętych jakichkolwiek działań związanych z organizacją kursów i nie miał zamiaru organizacji jakiegokolwiek kursu scenariuszowego;

-błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w chwili zawierania z M. G. umowy z dn. 17 marca 2011 r. oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym;

-błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiący konsekwencję uchybienia ww. przepisom postępowania, polegający na przyjęciu, iż ze strony oskarżonego doszło oszustwa, a nie niewywiązania się z zobowiązań, których podjął się na podstawie umowy z dn. 17 marca 2011 r. oraz umowy z dn. 11 kwietnia 2011 r.

Ponadto, w odniesieniu do pkt 11 zaskarżonego wyroku, zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła obrazę art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 t.j. z dnia 2013.04.16), poprzez zaniechanie zasądzenia na rzecz adw. J. J. (2) kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu J. K. w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy oskarżonemu została udzielona pomoc prawna z urzędu na etapie śledztwa prowadzonego w sprawie, który to etap Sąd meriti pominął przy ustalaniu kosztów obrony.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wnosila o:

1.w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 4 zaskarżonego wyroku:

-o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. K. od popełnienia czynu przypisanego mu w pkt 4 zaskarżonego wyroku, tj. od popełnienia czynu z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a w konsekwencji o uchylenie orzeczenia o przepadku zawartego w pkt 8 zaskarżonego orzeczenia;

ewentualnie o:

-uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

na wypadek zaś nieuwzględnienia zarzutów obrazę art. 410 i wynikających z nich błędów w ustaleniach faktycznych i uznania za zasadny zarzutu samoistnego błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary, w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 4 zaskarżonego wyroku, wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, iż czyn oskarżonego stanowi wypadek mniejsze wagi określony w art. 230 § 2 i wymierzenie kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianej za ten czyn.

2.w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 5 zaskarżonego wyroku:

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. K. od popełnienia czynu przypisanego mu w pkt 5 zaskarżonego wyroku, tj. od popełnienia czynu z art. 234 k.k. w zb. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

ewentualnie o:

-uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

na wypadek zaś nieuwzględnienia zarzutów obrazę prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych i uznania za zasadny zarzutów obrazę prawa materialnego, w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 5 zaskarżonego wyroku, wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wyeliminowanie z podstawy kary art. 11 § 3 kk, a także orzeczenie kary pozbawienia wolności łagodniejszego rodzaju.

3.w odniesieniu do czynów opisanych w pkt 1 zaskarżonego wyroku:

-o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. K. od popełnienia czynów przypisanych mu w pkt 1 zaskarżonego wyroku, tj. od popełnienia czynów stanowiących ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

ewentualnie o:

-uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

4.w odniesieniu do czynu opisanego w pkt 3 zaskarżonego wyroku:

-o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. K. od popełnienia czynu przypisanego mu w pkt 3 zaskarżonego wyroku, tj. od popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a w konsekwencji o uchylenie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody zawartego w pkt 7 zaskarżonego orzeczenia;

ewentualnie o:

-uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej E. Ł.:

I. zaskarżyła przedmiotowy wyrok w pkt 2 w zakresie uniewinnienia od czynu zarzucanego w punkcie IV;

II. Wskazanemu punktowi wyroku zarzuciła sporządzenie uzasadnienia do wyroku w sposób sprzeczny z przepisami procedury oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu i ustaleniu, iż J. K. swoim zachowaniem nie dopuścił się oszustwa na szkodę oskarżycielki posiłkowej E. Ł. w sytuacji, gdy istnieją jednoznaczne dowody przemawiające za takim ustaleniem, w szczególności:

a) sąd stwierdził, że oskarżony niewątpliwie upewniał oskarżycielkę posiłkową o swoich rozlicznych znajomościach m.in. w Ministerstwie Sportu i Turystyki, w Urzędzie Miasta Stołecznego W. oraz kontaktach z Prezydentem Miasta P., które miały pozwolić na uzyskanie patronatów honorowych,

b) sąd stwierdził, że oskarżony zapewniał w/w o możliwości pozyskania sponsorów do realizacji projektów związanych z działalnością zawodową E. Ł. na łączną sumę 20 000 000 złotych

czym naruszono art. 2 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 424 k.p.k.

Stawiając powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k. p. k. i art. 437 § 1 k.pk. pełnomocnik wnosił o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. G.:

I. na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 1 - 3 k.p.k. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części tj. w zakresie punktów 3, 5 oraz 6;

II. na podstawie art. 435 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu w powyższej części orzeczeniu Sądu Okręgowego w Warszawie zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności w pkt 3 i 5 wyroku oraz kary łącznej w pkt 6 inkryminowanego wyroku poprzez ich rażąco łagodność;

III. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez:

1. zmianę pkt 3 zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu w ramach ustalonego przez Sąd Okręgowy czynu kary w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności;

2. zmianę pkt 5 zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu w ramach ustalonego przez Sąd Okręgowy czynu kary w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności;

3. zmianę pkt 6 zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów procesu w postaci wynagrodzenia za ustanowienie pełnomocnika z wyboru.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego W. P. (1) zaskarżył wyrok w odniesieniu do czynów wskazanych w pkt V i VI wyroku i wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mających wpływ na treść wyroku polegający na uznaniu, że:

a)oskarżony wprowadzenie w błąd W. P. (1), lidera zespołu (...) prokurenta firmy (...) Sp. z o.o. co do swoich kwalifikacji, zatajanie faktu swojej karalności oraz wykorzystanie błędne przekonanie współwłaściciela tej spółki (...) co do takiego stanu rzeczy, nie miało znaczenia dla podpisania w lutym 2010r. umowy trójstronnej pomiędzy (...) Sp. z o.o., W. P. (1) oraz swoją osobą jako menadżerem, na podstawie której zobowiązał się do wyprodukowania płyty zespołu (...), jej promocji i sprzedaży, oraz otrzymania kwoty około 227.000 zł na ten cel, w sytuacji gdy: W. P. (1), A. S. (1) oraz G. W. zgodnie zeznali, że gdyby wiedzieli, że wiedzieli o jego kryminalnej przeszłości oraz że nie miał żadnego doświadczenia w branży muzycznej, filmowej nigdy nie podpisaliby z nim umowy ani nie przekazali pieniędzy na nagranie płyty (...);

b)problem W. P. (1) z nadużywaniem alkoholu oraz narkotyków stanowił główną przyczynę niewywiązania się przez oskarżonego, że umowy z dnia 2010 r. i oparcie się na zeznaniach jedynie części świadków, w sytuacji gdy sąd pominął zeznania świadkowie w osobach S. W., M. H., W. W., B. W., G. W. zeznali, że: nie słyszeli o tym, żeby były jakieś problemy ze strony lidera zespołu w nagrywaniu płyty i pracy nad płytą, żeby nie mógł pracować nad płytą; problem alkoholowy nie miał żadnego wpływu na nagranie płyty, przebiegł półmaraton, nie nadużywał alkoholu, czy narkotyków. Jednocześnie sąd pominął fakt, że pokrzywdzony poddał się zabiegowi wszycia esperalu i w związku z tym nie mógł spożywać alkoholu, dodatkowo był twórcą i autorem akcji „Stop pijanym kierowcom”;

c)skoro oskarżony zorganizował koncert zespołu (...) oraz doszło do nagrania płyty w wersji demo to oskarżony wiązał się z części swojego zobowiązania, a zatem postępowanie winno się toczyć przed sądem cywilnym na podstawie przepisów o zobowiązaniach, gdy tymczasem oskarżony wprowadzając w błąd W. P. i przedstawicieli Spółki, dostał znaczną sumę pieniędzy, której nie przeznaczył zgodnie z umową, co było jego celem od samego początku, zważywszy na fakt, że nie miał szerokich kontaktów w branży show biznesu, ani szerokich koneksji m.in. w Ministerstwie Obrony Narodowej, Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz w sądach;

d)uznaniu, że W. P. (1) oraz A. S. (2), jako osobom uprzednio karanym, z pewnością nie przeszkadzałyby w podpisaniu umowy z lutego 2010 r. jego kryminalna przeszłość oskarżonego, w sytuacji gdy osoby te stanowczo zeznały, że gdyby wiedziały, że oskarżony był karalny to nigdy nie podpisały z nim umowy ani nie powierzyły takiej kwoty pieniędzy, w szczególności, że oskarżony został skazany za zabójstwo na tle rabunkowym, a pokrzywdzony P. nie ukrywał przed nim ani swojej wcześniejszej karalności, ani nałogów i otwarcie przyznał się, że nie potrafi gospodarować pieniędzmi;

e) uznaniu, że nie było winy po stronie oskarżonego przy realizacji projektu (...), w sytuacji gdy J. K. przebywał na planie jedynie w ciągu pierwszych dwóch/trzech dni zdjęciowych, po czym opuścił miejsce nagrań nie regulując bieżących wydatków i należności, w trakcie swojej obecności na planie oskarżony nie wywiązywał się ze swoich obowiązków m.in. nie zapewnił transportu artystom ani niepełnosprawnym dzieciom, konieczne było nadto poniesienie dodatkowych kosztów związanych z realizacją teledysku z czego kwotę 3.600 zł z własnych środków pokrył W. P., W. W., operator filmowy, który podjął się nagrania teledysku do utworu, wskazał, że to lider (...) był głównym organizatorem na planie realizacji teledysku i to on go zaangażował oraz zapłacił mu po wykonaniu pracy umówioną kwotę, W. P. opłacił również wynajęcie sprzętu oraz wynagrodzenie wózkarza, A. S. z własnych środków opłacił wynagrodzenie wizażystki, koszty związane z wynajmem hotelu dla matki z niepełnosprawnym dzieckiem oraz koszty ich transportu;

f)oskarżony wywiązał się ze swoich obowiązków przy realizacji projektu (...) w sytuacji, gdy pomimo posiadanych w tym czasie środków powierzonych mu przez (...) nie przekazał ich na realizację teledysku, oprócz kwoty 1.500 zł jako częściowe wynagrodzenie z tytułu skomponowania utworu oraz 300 zł za wykonanie ścieżki dźwiękowej dla gitary basowej, a po opuszczeniu planu teledysku, oskarżony zaniechał wszelkich działań dotyczących projektu.

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 424 § 2 k.p.k. poprzez nie przytoczenie w pisemnym uzasadnieniu wyroku okoliczności, które należało brać pod uwagę na niekorzyść oskarżonego co miało wpływ na uznanie, że działania oskarżonego należy rozpatrywać jedynie na podstawie przepisów cywilnych w zakresie niewykonania zobowiązania z umowy z lutego 2010 r.;

b) art. 4, art. 7 k.p.k. oraz 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy z naruszeniem zasady obiektywizmu, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów oraz na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, w szczególności pominął zeznania świadków: którzy wskazywali, że ...

Mając powyższe na uwadze, wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części tj. odnośnie uniewinnienia w zakresie V i VI punktów wyroku i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżycielki (...) S. zaskarżył wyrok w odniesieniu do czynów zarzuconych oskarżonemu w pkt X i XI

i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. w odniesieniu do czynu zarzucanego w pkt. XI - na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań oskarżycielki posiłkowej oraz odmowę wiarygodności jej zeznaniom w części odnoszącej się do doprowadzenia oskarżycielki posiłkowej do kilkakrotnego wykonywania czynności seksualnych wobec oskarżonego a w konsekwencji błąd ustaleniach faktycznych co do sprawstwa oraz braku danych uzasadniających popełnienie zarzucanego czynu;

2. w odniesieniu do czynu zarzucanego w pkt. X - art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań oskarżycielki posiłkowej oraz odmowę wiarygodności jej zeznaniom w części odnoszącej się do wprowadzenia w błąd oskarżycielki posiłkowej co do kwalifikacji i umiejętności oskarżonego w prowadzeniu akcji marketingowych mających na celu promowanie działalności gospodarczej oskarżycielki posiłkowej a w konsekwencji błąd ustaleniach faktycznych co do sprawstwa oraz braku danych uzasadniających popełnienie zarzucanego czynu.

Wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator działając na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego J. K. w części dotyczącej uniewinnienia go od popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie IV, V, VI i XIII aktu oskarżenia

Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o uniewinnieniu J. K. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia polegającego na wprowadzeniu w błąd E. Ł. właścicielki firmy (...) i wyrządzeniu jej znacznej szkody majątkowej w łącznej wysokości 278.948,71 zł, mający wpływ na treść tego rozstrzygnięcia polegający na niesłusznym uznaniu, że w zachowaniu oskarżonego J. K. brak jest ustawowych znamion czynu z art. 286§1kk z uwagi na brak możliwości przypisania mu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy jednoczesnej akceptacji spełnienia wszystkich pozostałych znamion tego czynu, podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, aczkolwiek finalnie korzyści majątkowej nie osiągnął,

ewentualnie w przypadku niepodzielenia oceny, iż oskarżony dopuścił się oszustwa dotyczącego mienia znacznej wartości,

-obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 399 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia o uniewinnieniu J. K. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia, poprzez nieuwzględnienie

wszystkich okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a w szczególności całkowite pominięcie faktu, iż E. Ł. i J. K. zawarli w kwietniu 2010 r. pisemną umowę - datowaną na dzień 15.11.2009 r. - odpowiadającą dacie zawartej umowy ustnej, na podstawie której J. K. zobowiązał się na rzecz E. Ł. właścicielki firmy (...) do pozyskania sponsorów i finansów na opłacenie kosztów przedsięwzięcia polegającego na przygotowaniu do realizacji ligi gier wideo, przeprowadzenia rozgrywek w sieci, zorganizowania i przeprowadzenia eventów, wyjazdu graczy za granicę oraz stworzenia tematycznej telewizji internetowej, był odpowiedzialny za stronę finansową przedsięwzięcia - w tym za zapewnienie pokrycia kosztów organizacji, opłat przelotów, a majątek uzyskany w ramach realizacji tego programu należeć miał do stron umowy, przy czym szczegółowy jego podział miał zostać określony w umowie spółki celowej, a zatem treść tej umowy dowodzi, iż J. K. w istocie był zobowiązany do prowadzenia spraw majątkowych w zakresie organizacji przedsięwzięcia związanego z e-sportem, którego podjęła się E. Ł. jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) i działał tym samym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią przewidywanych zysków z tego przedsięwzięcia, lecz na skutek niedopełnienia przez niego obowiązków wynikających z ww. umowy, doprowadzając pokrzywdzoną do konieczności pokrycia kosztów ze środków własnych oraz zaciągniętych pożyczek, wyrządził jej znaczną szkodę majątkową o łącznej wartości 278.948,71 zł, a zatem Sąd I instancji nie dzieląc kwalifikacji prawnej tego czynu przyjętej w akcie oskarżenia, winien był uprzedzić strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu i dokonać - nie wychodząc poza zakres oskarżenia - oceny tego czynu pod kątem wypełnienia przez oskarżonego znamion czynu z art. 296 § 1 w zw. z § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., ew. z art. 296§1 k.k., w przypadku uznania, iż brak jest możliwości przypisania oskarżonemu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

2.obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia o uniewinnieniu J. K. od popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie V i VI aktu oskarżenia, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w zakresie uznania, iż fakt zatajenia uprzedniej karalności przez oskarżonego oraz wprowadzenie w błąd co do swoich kwalifikacji, osiągnięć zawodowych i kontaktów w branży nie miały znaczenia dla podjęcia decyzji o zawarciu umowy trójstronnej z dnia 11.02.2010 r. bowiem jej pozostali sygnatariusze też mieli za sobą kryminalną przeszłość, a w wyniku działań oskarżonego, pomimo braku kompetencji, doszło do zorganizowania istotnego występu zespołu (...) - jako supportu przed koncertem Al (...) oraz nieuwzględnienie wszystkich okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych - w szczególności poprzez uznanie, iż nie można przypisać oskarżonemu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy okoliczność ta jest oczywista w świetle zgromadzonych dowodów dotyczących sytuacji majątkowej oskarżonego w tym czasie oraz wniosków płynących ze sposobu postępowania z powierzonymi mu środkami (...) spółki (...) - bardzo liczne i nieuzasadnione potrzebami wpłaty we wpłatomatach, wypłaty z bankomatów, rozliczenia gotówkowe, bezfakturowe - które miały stworzyć pozory, że realizuje postanowienia umowy, choć faktycznie - korzystał z powierzonych mu środków, wykorzystując je na własne cele w zakresie kwoty co najmniej 46.693 zł, a ponadto nie przekazał na cele związane z umową należności wynikających z zobowiązań związanych z nagraniem utworu (...), w wyniku czego koszty tego przedsięwzięcia w kwocie nie mniejszej niż 3.000 zł pokrył A. S. (1), a w kwocie nieustalonej, co najmniej 1.500 zł - W. P. (1) co uzasadnia uznanie winnym i skazanie oskarżonego J. K. za popełnienie czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., ewentualnie w przypadku niepodzielenia oceny, iż oskarżony od początku działał z zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, - obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 399 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia o uniewinnieniu J. K. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia, mającą wpływ na treść tego rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy nie wychodząc poza granice oskarżenia stwierdzić można, iż J. K. swoim zachowaniem z całą pewnością wypełnił znamiona przestępstwa sprzeniewierzenia powierzonego przez spółkę (...) sp. z o.o. mienia w kwocie co najmniej 46.693 zł, a tym samym Sąd I instancji winien był uprzedzić strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej i ocenić zachowanie oskarżonego w aspekcie wypełnienia znamion czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o uniewinnieniu J. K. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIII aktu oskarżenia, mający wpływ na treść tego rozstrzygnięcia poprzez niesłuszne uznanie, że karta bankomatowo - płatnicza stanowi wyłącznie „inny środek płatniczy” w rozumieniu art. 115 § 9 k.k.

i nie spełnia kryteriów uznania jej za dokument w znaczeniu opisanym w art. 115 § 14, a w związku z tym nie może stanowić przedmiotu przestępstwa z art. 276 k.k., podczas gdy wykładnia pojęcia karty bankomatowo - płatniczej prowadzi do wniosku, że zawiera się ona zarówno w szerszym zbiorze dokumentów określonym w art. 115 § 14 k.k., jak i odpowiada pojęciu dokumentu szczególnego - określonego w art. 115 § 9 k.k., może zatem korzystać z ochrony przepisu art. 276 k.k.

Wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie uniewinnienia J. K. od popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie IV, V, VI i XIII aktu oskarżenia i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzuty wniesionej przez obrońcę oskarżonego J. K. apelacji, jak i argumenty użyte na jej poparcie okazały się na tyle nieskuteczne, że apelacja ta nie mogła zostać uwzględniona. Podobnie jako bezskuteczne należało ocenić apelacje pełnomocników oskarżycieli posiłkowych. Jedynie apelacja Prokuratora okazała się częściowo skuteczna, co skutkowało uchyleniem orzeczenia w odpowiednim zakresie i przekazaniem sprawy w tej części do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego w swojej zasadniczej części sprowadza się do kwestionowania sędziowskiej oceny dowodów (obraza art. 7 k.p.k.), obrazy przepisów postępowania - w szczególności art. 410 k.p.k. (obrońca podniósł również naruszenie innych przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k.) oraz kwestionowania prawidłowości poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, których wadliwość - zdaniem autora apelacji - jest następstwem naruszenia wskazanych przepisów postępowania. Obrońca zarzucił również obrazę prawa materialnego tj. art. 233 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

Ponieważ również apelacje pozostałych stron postępowania odnoszą się do kwestii naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, jak również obrazy art. 410 k.p.k., czy też błędnych ustaleń faktycznych, zasadnym jest w tym miejscu zwrócić uwagę na kwestie o charakterze ogólnym, wspólne dla wszystkich wywiedzionych apelacji.

Jak wielokrotnie podkreślano - zarówno w orzecznictwie sądów, jak i w doktrynie - obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem Sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało to poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi przy tym wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia - jeśli tego nie czyni, a ogranicza się jedynie do zapewnienia, że badane zdarzenia miały inny przebieg, to nie można oczekiwać, że krytyka ta zostanie uwzględniona (byłoby to bowiem postępowanie dowolne, przenoszące gołosłowne zapewnienia nad działalność racjonalną, opartą na dowodach). W procesie karnym nie chodzi o bowiem o to, czy określone ustalenia faktyczne są przekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania strony apelującej odnoszącej się do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazy przepisu art. 7 k.p.k.

Przepis art. 410 k.p.k. stanowi, że podstawą wyroku może być tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że Sąd wydając wyrok nie może się opierać na tym, co nie zostało ujawnione w toku rozprawy, jak również to, że sąd nie może opierać się przy wydawaniu orzeczenia tylko na części materiału dowodowego. Artykuł 410 k.p.k., nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być jednak rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście często niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności.

Nie można zarzutu apelacyjnego opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 k.p.k.

Uchybienie o jakim mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. (błąd w ustaleniach faktycznych) ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd taki może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (tzw. błąd dowolności). Może być on zatem wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa i doktryny, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku może się okazać trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającego na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego apelacja obrońcy oskarżonego J. K., podniesione w niej zarzuty oraz ich uzasadnienie mają w decydującej mierze charakter polemiczny, sprowadzający się do próby podważania oceny dowodów, dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Tego rodzaju krytyka odwoławcza, sprowadzająca się do zapewniania, iż określone zdarzenie lub zdarzenia miały inny przebieg, aniżeli ustalone przez sąd pierwszej instancji (bądź też, że do zdarzeń tych w ogóle nie doszło), bez wykazania błędów w rozumowaniu sądu pierwszej instancji, a przy tym oparta niejednokrotnie na wybiórczej i selektywnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie mogła być skuteczna na gruncie art. 7 k.p.k. W tym miejscu Sąd Apelacyjny ponownie zwraca uwagę, że sama tylko odmienność przekonania strony skarżącej odnośnie oceny wiarygodności określonych dowodów czy dokonanych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazu przepisu art. 7 k.p.k.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. K. w pkt 1 zaskarżonego wyroku (**zarzut z pkt. I**; przestępstwo paserstwa) obrońca oskarżonego koncentruje się na podważaniu depozycji świadka A. J. zarzucając sądowi pierwszej instancji dowolność oceny tego dowodu (obrońca w swojej apelacji podnosi wprawdzie zarzuty naruszenia innych przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., jak również poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, jednakże treść tych zarzutów oraz ich wymowa, w połączeniu z treścią uzasadnienia apelacji wyraźnie wskazuje, że w rzeczywistości podniesione zarzuty naruszenia tych przepisów czy błędnych ustaleń faktycznych, sprowadzają się do sfery sędziowskiej oceny dowodów i jej prawidłowości, a więc naruszenia art. 7 k.p.k., stąd też zarzuty te zostaną omówione łącznie). W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty obrońcy w tym zakresie nie mogą zostać uwzględnione. Zeznania świadka A. J. były przedmiotem analizy i oceny sądu pierwszej instancji, co znalazło swój wyraz w treści pisemnego uzasadnienia (podobnie jak wyjaśnienia w tym zakresie składane przez oskarżonego oraz zeznania świadków M. D. (2) i M. M. (2)). Sąd odwoławczy w ocenie tych dowodów - dokonanej przez sąd meriti - nie dopatruje się przekroczenia granic swobodnej ich oceny, co mogłoby wskazywać na naruszenie reguł wynikających z art. 7 k.p.k. Prezentowanie w apelacji przez skarżącego własnej oceny dowodu z zeznań świadka A. J., opartej niejednokrotnie na wyrwanych z kontekstu fragmentach jej depozycji oraz pozornych sprzecznościach w jej zeznaniach, bez jednoczesnego wykazania, na czym polega - zdaniem skarżącego - błędna ocena tego dowodu przez sąd pierwszej instancji, nie może być oceniona inaczej, jak tylko gołosłowna polemika, sprowadzająca się do zapewniania, że to wersja skarżącego jest właściwa a depozycje A. J. niewiarygodne. Nie ulega wątpliwości, że zeznania świadka A. J. było zasadniczym dowodem, w oparciu o który sąd pierwszej instancji czynił w zakresie zarzutu z pkt I ustalenia faktyczne. Polskiej procedurze karnej obca jest zasada "testis unus testis nullus". Zeznania jednego świadka (podobnie jak wyjaśnienia jednego oskarżonego bądź współoskarżonego) mogą być wystarczające dla dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych, pod warunkiem, że ocena takiego jedyne dowodu jest rzeczowa, logiczna i nie przekracza granic dowolności. Dla pozytywnej oceny dowodu z zeznań lub wyjaśnień takiej osoby nie jest niezbędne, by każda podawana przez nią okoliczność podlegała weryfikacji i takiego wymogu nie można z pewnością wyprowadzić z treści art. 7 k.p.k. Analiza zeznania świadka oraz ich ocena w oparciu o kryterium wiarygodności nie może ograniczać się – tak, jak to czyni obrońca oskarżonego w odniesieniu do zeznań A. J. - jedynie do pewnych fragmentów wypowiedzi, ale winna być dokonywana w oparciu o całość depozycji zeznającej osoby oraz przy uwzględnieniu spójności logicznej i konsekwencji

jej relacji (lub ich braku), jak również w odniesieniu tych depozycji do innych dowodów występujących w sprawie. Treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje jednoznacznie, że sąd pierwszej instancji miał na uwadze wszystkie te okoliczności oceniając depozycje A. J. i Sąd Apelacyjny nie dopatruje się błędów w wywodzie sądu meriti. Tym samym prezentowana przez obrońcę odmienna ocena zeznań świadka A. J. nie mogła zostać podzielona. Podniesione w apelacji odnośnie tego czynu kolejne zarzuty naruszenia przepisów postępowania (art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych mają charakter wtórny i są w istocie powtórzeniem, przy zmienionej redakcji, zarzutu zasadniczego tj. obraży art. 7 k.p.k. Wobec uznania niezasadności zarzutu naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., zbędnym jest powtarzanie tych samych argumentów w odniesieniu do pozostałych zarzutów apelacji obrońcy (na marginesie tylko Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na wadliwość konstrukcji samej apelacji, polegającą m.in. na niedopuszczalnym łączeniu zarzutów obraży art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.).

Sąd Apelacyjny nie podziela również zarzutów apelacji obrońcy oraz ich uzasadnienia w odniesieniu do czynu z pkt. 3 wyroku tj. oszustwa na szkodę M. G. (**zarzut z pkt VIII**). Obrońca sformułował w odniesieniu to tego czynu przypisanego oskarżonemu zarzuty obraży art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz - będące następstwem naruszenia tych przepisów postępowania - błędne ustalenia faktyczne. Obrońca oskarżonego formułując w tej części apelacji liczne, rozbudowane zarzuty, w istocie kwestionuje prawidłowość sędziowskiej oceny dowodów, dokonanej - zdaniem skarżącego - z naruszeniem dyrektyw wynikających z art. 7 k.p.k. W ocenie Sądu Apelacyjnego, sądowi pierwszej instancji nie można skutecznie zarzucić naruszenia przepisów wskazanych w apelacji, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego niewątpliwie nie doszło do naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. w sposób wskazany przez obrońcę oskarżonego, tj. poprzez pominięcie określonych fragmentów zeznań pokrzywdzonej M. G.. Sąd Apelacyjny nie dopatruje się również obraży art. 7 k.p.k. przy ocenie zeznań tej pokrzywdzonej. Zeznania świadka M. G., wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji zostały w całości wzięte pod uwagę i były przedmiotem wnikliwej analizy sądu pierwszej instancji, na co wskazuje treść pisemnego uzasadnienia wyroku. Sąd pierwszej instancji, dokonując ustaleń faktycznych w zakresie tego czynu przypisanego oskarżonemu, opierał się przy tym nie tylko na zeznaniach samej pokrzywdzonej M. G. (choć jej zeznania miały niewątpliwie znaczenie zasadnicze), ale także na innych dowodach, w tym zeznaniach innych świadków oraz dokumentach i protokołach przeprowadzanych czynności procesowych, w tym treści korespondencji elektronicznej. Apelacja obrońcy oskarżonego w tym zakresie jest jedynie próbą polemiki z prawidłową oceną dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji oraz poczynionymi ustaleniami faktycznymi. Zarzuty tego środka odwoławczego, jako oparte jedynie na wybranych fragmentach materiału dowodowego, do tego selektywnie dobranych dla uzasadnienia podniesionych w apelacji tez, nie mogą zostać uznane za skuteczne. Prawo skarżącego do prezentowania swojej oceny materiału dowodowego nie może sprowadzać się jedynie do zapewniania, że interpretacja apelującego określonych faktów i wydarzeń, oparta niejednokrotnie na wyrwanych z kontekstu fragmentach relacji osób przesłuchiowanych czy poszczególnych dokumentach, jest słuszna i prawidłowa. Aby tego rodzaju apelacja była skuteczna, musi ona nie tylko wykazać błędy w rozumowaniu sądu pierwszej instancji oraz wadliwość oceny materiału dowodowego, ale również analiza i ocena dowodów przedstawiona w apelacji winna być wolna od tych wad. Jeżeli te warunki nie zostają spełnione, apelacja staje się tylko dowolną polemiką z oceną dowodów i ustaleniami sądu pierwszej instancji. Reasumując powyższe, apelacja obrońcy w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 3 zaskarżonego wyroku nie mogła zostać uwzględniona. Sąd Apelacyjny ocenę dowodów oraz ustalenia faktyczne dokonane przez sąd meriti uznaje prawidłowe, a wysnute przez ten sąd wnioski za w pełni uzasadnione. Zdaniem Sądu Apelacyjnego sąd pierwszej instancji w pełni zasadnie uznał sprawstwo i winę oskarżonego przestępstwa oszustwa w takim kształcie, jak zostało to określone w pkt 3 zaskarżonego wyroku.

Jako chybione należy ocenić kolejne zarzuty, sformułowane przez obrońcę w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 4 wyroku (**zarzut z pkt XII**; przestępstwo określone w art. 230 § 1 k.k.). Obrońca w tej części apelacji sformułował zarzuty obraży art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz - będące następstwem naruszenia tych przepisów - zarzuty błędnych ustaleń faktycznych. Ponadto skarżący zarzucił wyrokowi w tym zakresie błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że czyn oskarżonego stanowił typ podstawowy tego przestępstwa tj. art. 230 § 1 k.k., a nie wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 230 § 2 k.k. Dodatkowo apelujący zarzucił rażąca niewspółmierność kary wymierzonej za ten czyn oskarżonemu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty podniesione przez obrońcę należy uznać za niezasadne. Sąd Apelacyjny nie dopatruje się wadliwości oceny zeznań świadka B. B. przeprowadzonej przez sąd pierwszej instancji (obrońca podnosząc w tym zakresie zarzut obrazy art. 410 k.p.k., w istocie kwestionuje prawidłowość oceny zeznań tego świadka, dokonanej przez sąd meriti, co jest zarzutem z sfery sędziowskiej oceny dowodów - art. 7 k.p.k.). Dla bytu przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k. nie ma znaczenia, w którym momencie zostaje zwerbalizowana i jak uzasadniona konieczność przekazania określonej korzyści majątkowej w związku z „załatwianiem” określonej sprawy w instytucji wymienionej w art. 230 § 1 k.k. Dla uznania, że zostały zrealizowane znamiona przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k. koniecznym i wystarczającym jest – oprócz powoływania się na wpływy w rozumieniu tego przepisu i podjęcia się pośrednictwa w „załatwieniu” określonej sprawy – przyjęcie korzyści majątkowej lub jej obietnicy od osoby zainteresowanej załatwieniem sprawy, w zamian za jej załatwienie. Nie ma znaczenia, czy korzyść majątkowa lub osobista jest dla osoby „pośredniczącej” w załatwieniu sprawy (ma stanowić jej wynagrodzenie za „pośrednictwo”), czy też jest przeznaczona dla osoby bezpośrednio „załatwiającej” daną sprawę (rola sprawcy ogranicza się w takim przypadku tylko do przekazania korzyści lub jej obietnicy). Nie ma również znaczenia, czy osoba powołująca się na swoje „wpływy” rzeczywiście takowe we wskazanych instytucjach posiada. Dla bytu przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k. nie jest też koniecznym ustalenie, że sprawca działał „w celu” osiągnięcia korzyści majątkowej (autor apelacji przeoczył zapewne, że o ile opis tego czynu w zarzucie prokuratora został zredagowany nieprawidłowo, to sąd orzekający dokonał odpowiedniej zmiany opisu czynu przypisanego ostatecznie oskarżonemu w wyroku; na marginesie - uznanie, że oskarżony działał „w celu” osiągnięcia korzyści majątkowej, przy jednoczesnym ustaleniu, że w rzeczywistości oskarżony nie posiadał żadnych wpływów w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy, uzasadniałoby rozważenie możliwości zakwalifikowania tego czynu oskarżonego również jako przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k., czego sąd pierwszej instancji nie uczynił).

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można podzielić argumentacji obrońcy, że zachowanie oskarżonego mogłoby być ocenione jako wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 230 § 2 k.k. Autor apelacji formułując ten zarzut oraz jego uzasadnienie powoływał się na niewielką wartość korzyści majątkowej tj. kwotę 400 zł. Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że kryterium wartości korzyści jest tylko jednym z elementów pozwalających na ocenę, że określony czyn sprawcy można uznać za wypadek mniejszej wagi; kryterium to, tj. wartość korzyści, nie jest jednak decydujące dla takiej oceny. O uznaniu określonego zachowania sprawcy za wypadek mniejszej wagi decyduje całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych danego czynu zabronionego, a nie tylko – jak w analizowanym przypadku – wartość osiągniętej korzyści majątkowej. Analiza tych okoliczności nie pozwala na podzielenie stanowiska obrońcy, że czyn oskarżonego należałoby uznać za wypadek mniejszej wagi.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie może zostać uwzględniony również zarzut rażącej niewspółmierności, tj. rażącej surowości kary jednostkowej orzeczonej za ten przypisany sprawcy czyn przestępczy. Obrońca w apelacji nie wykazał, na czym owa rażąca niewspółmierność kary miałyby polegać. Przestępstwo określone w art. 230 § 1 k.k. zagrożone jest w typie podstawowym karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności (w razie przyjęcia kwalifikacji z art. 230 § 2 k.k., tj. wypadku mniejszej wagi - grożąca maksymalnie kara to 2 lata pozbawienia wolności). Sąd pierwszej instancji orzekł wobec oskarżonego za ten czyn - jako karę jednostkową - karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc nawet w granicach zagrożenia przewidzianego dla wypadku mniejszej wagi. W tym miejscu należy jedynie przypomnieć, że w postępowaniu odwoławczym sąd drugiej instancji nie jest uprawniony do dokonywania dowolnej korekty orzeczonej kary - poprzez jej zaostrenie lub złagodzenie - ale może to uczynić tylko wówczas, gdy orzeczonej karze jest niewspółmierna w sposób rażący, w stopniu niemożliwym do zaakceptowania, kłócącym się z poczuciem sprawiedliwości. Tylko w takim przypadku sąd odwoławczy jest uprawniony do odpowiedniej korekty takiego orzeczenia. Sąd Apelacyjny w realiach niniejszej sprawy nie dopatruje się w karze jednostkowej orzeczonej wobec oskarżonego J. K. za ten czyn cech rażącej surowości.

Jako niezasadny należy również ocenić kolejne z zarzutów obrońcy, dotyczące czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 5 zaskarżonego wyroku (**zarzut z pkt XIV**; przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. i art. 234 k.k.). W odniesieniu do tego czynu obrońca oskarżonego sformułował zarzuty naruszenia przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. (niewłaściwa, zdaniem obrońcy, ocena depozycji pokrzywdzonej M. G. i wyjaśnień oskarżonego J. K.), art. 410 k.p.k., 5 § 2 k.p.k.

i art. 167 k.p.k. Ponadto obrońca podniósł zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, jako konsekwencję naruszenia wskazanych przepisów postępowania. Dodatkowo obrońca podniósł zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 233 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania, obrońca oskarżonego, podobnie jak w przypadku poprzednich zarzutów w istocie kwestionuje prawidłowość sędziowskiej oceny dowodów (zarzuty naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.), co pozwala na omówienie tych zarzutów łącznie, w powiązaniu z podniesionymi zarzutami błędnych ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty obrazy wskazanych przepisów należy ocenić jako chybione, podobnie jak zarzuty błędnych ustaleń faktycznych. Obrońca oskarżonego w ramach podniesionych zarzutów naruszenia prawa procesowego (art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) starał się - w oparciu o fragmentarycznie i wybiórczo oceniane dowody - przedstawić własną interpretację materiału dowodowego. Tego rodzaju argumentacja nie może zostać uznana za skuteczną. Ocena i analiza materiału dowodowego odnoszącego się do przedmiotowego zarzutu, a dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Ocena tego sądu jest oceną swobodną, do której jest uprawniony sąd orzekający w pierwszej instancji i nie można temu sądowi postawić zarzutu dowolności. Sąd pierwszej instancji dokonał wszechstronnej analizy materiału dowodowego, w tym treści korespondencji elektronicznej pomiędzy oskarżonym J. K. a M. G., przeprowadził ocenę tego materiału we wzajemnym powiązaniu oraz przy jednoczesnym uwzględnieniu chronologii wydarzeń i sekwencji poszczególnych zachowań oskarżonego. W szczególności nie bez znaczenia dla oceny materiału dowodowego - w zakresie tego zarzutu - jest kolejność zdarzeń, prawidłowo ustalona przez sąd pierwszej instancji oraz powstały konflikt pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną. Oskarżony J. K. swoje zeznania, w których fałszywie oskarżył M. G. o wyłudzenie dotacji z Państwowego Instytutu (...) ((...)), złożył w dniu 13 czerwca 2012 r., a więc już po tym, jak wcześniej powiadomił (...) o rzekomym wyłudzeniu dotacji przez M. G. i otrzymał pisemną odpowiedź z (...) (w dniu 09 sierpnia 2011 r.) wraz z informacją, że M. G., ubiegając się o wspomniane stypendium, spełniła wszelkie kryteria pozwalające na jego przyznanie, a sama dotacja nie podlega rozliczeniu. Jak słusznie stwierdził sąd pierwszej instancji, treść otrzymanej przez oskarżonego odpowiedzi z (...) nie dawała J. K. żadnych podstaw do formułowania oskarżeń pod adresem M. G.. W świetle całokształtu materiału dowodowego w pełni zasadnie sąd pierwszej instancji skonkludował, że oskarżony J. K. składając przedmiotowe zeznania zeznał nieprawdę w sensie obiektywnym i subiektywnym, działając w pełni świadomie. Zarzuty apelacyjne w tym zakresie, formułowane przez obrońcę oskarżonego stanowią jedynie wyraz polemicznego przedstawienia własnej wersji wydarzeń oraz interpretacji materiału dowodowego. Jak Sąd Apelacyjny zauważył wcześniej, stawiając sądowi pierwszej instancji zarzut obrazy art. 7 k.p.k., należy wykazać, na czym konkretnie owo naruszenie polegało, jakich błędów dopuścił się sąd orzekający w ocenie materiału dowodowego. Argumentacja obrońcy, aby nie została uznana za polemiczną również musi przedstawić logiczne i przekonujące uzasadnienie podniesionych zarzutów – jeżeli tego nie czyni, staje się jedynie gołosłowną polemiką z prawidłowymi ocenami i ustaleniami sądu pierwszej instancji. Apelacja oskarżonego nie czyni zadość wspomnianym wymogom. Obrońca oskarżonego, opierając się na selektywnie wybranym materiale dowodowym, w oderwaniu od jego całokształtu oraz wzajemnego powiązania, stara się kreować wersję wydarzeń korzystną dla oskarżonego z punktu widzenia jego interesu procesowego. Tego rodzaju apelacja nie może zostać uznana za skuteczną.

Podniesiony zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. jest w realiach niniejszej sprawy – w odniesieniu do omawianego czynu przypisanego oskarżonemu – całkowicie chybionym. Pomijając oczywistą kwestię, że zakres regulacji i możliwego podniesienia zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. jest ograniczony do ściśle określonym w tym przepisie sytuacji, to można odnieść wrażenie, iż autor apelacji nie do końca zdaje się rozróżniać istotę naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (czyli obrazy art. 7 k.p.k.) od naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. ma zastosowanie nie wtedy, gdy apelujący ma wątpliwości co do oceny materiału dowodowego, ale wówczas, gdy pomimo prawidłowo ocenionego materiału dowodowego nadal pozostają wątpliwości, co do istotnych okoliczności faktycznych - jeżeli usunięcie tych wątpliwości nie jest możliwe, zastosowanie znajduje zasada wynikająca z tego przepisu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, jako bezzasadny należy ocenić podniesiony zarzut obrazy art. 167 k.p.k. Apelujący, poza ogólnymi stwierdzeniami, że jego zdaniem doszło do naruszenia przepisu art. 167 k.p.k., nie wykazuje, jakie

czynności dowodowe winny zostać wykonane i czy w ogóle byłoby możliwe i potrzebne zweryfikowanie wątpliwości podnoszonych przez obrońcę. Twierdzenia apelującej strony nie mogą się jedynie ograniczać do ogólnikowego podniesienia zarzutu obrazy art. 167 k.p.k., ale apelacja winna wskazywać, jakie konkretne czynności dowodowe i na jakie okoliczności winny zostać przeprowadzone. Dowody przeprowadza się w postępowaniu karnym w celu udowodnienia konkretnych okoliczności, a nie dla sprawdzenia możliwych, nasuwających się w toku postępowania hipotez; ażeby móc skutecznie postawić sądowi orzekającemu w pierwszej instancji zarzut naruszenia art. 167 k.p.k., poprzez zaniechanie wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, trzeba wykazać, że przeprowadzenie określonego dowodu, istotnego dla sprawy, było wykonalne i niezbędne dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych. Apelacja obrońcy nie czyni zadość wskazanym wyżej wymogom, a samo podniesienie tego zarzutu wobec własnych wątpliwości apelującego, jawi się w realiach niniejszej sprawy jako bezpodstawne i gołosłowne.

Jako całkowicie chybione należy ocenić podniesione przez obrońcę zarzuty obrazy prawa materialnego tj. art. 233 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował zachowanie oskarżonego – stanowiące jeden czyn - jako wyczerpujące znamiona określone w dwóch przepisach kodeksu karnego i prawidłowo też uznał, że pozostają one w zbiegu rzeczywistym, uzasadniającym zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji prawnej. Na gruncie kodeksu karnego jest możliwe, że sprawca jednym czynem jednocześnie realizuje znamiona przestępstwa określonego w art. 233 § 1 k.k. (fałszywe zeznania) i art. 234 k.k. (fałszywe oskarżenie). Dla odzwierciedlenia pełnej zawartości kryminalnej zachowania się sprawcy, całkowicie uprawnionym było sięgnięcie przez sąd pierwszej instancji do konstrukcji kumulatywnej kwalifikacji.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw, które pozwoliłyby na uwzględnienie zarzutów i argumentów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego. Apelacja obrońcy okazała się skuteczna jedynie w tej części, w której skarżący zakwestionował wysokość zasądzonego wynagrodzenia za wykonywaną obronę z urzędu. Podzielenie argumentacji obrońcy skutkowało stosowną zmianą zaskarżonego wyroku, poprzez określenie należnego obrońcy wynagrodzenia łącznie z kwotą przypadającą za etap postępowania przygotowawczego.

Odnosnie zarzutu z **pkt IV** oskarżenia (zarzut oszustwa na szkodę E. Ł. oraz płatnej protekcji), apelacje wywiedli prokurator oraz pełnomocnik oskarżycieli posiłkowej E. Ł.. Zarówno prokurator, jak i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej rozstrzygnięciu sądu pierwszej instancji zarzucili błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, że zachowanie oskarżonego J. K. nie wyczerpało znamion przestępstwa oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k. (prokurator nie kwestionował przy tym ustaleń sądu pierwszej instancji, co do braku podstaw zakwalifikowania czynu oskarżonego, jako dodatkowo przestępstwa z art. 230 § 1 k.k.).

W ocenie Sądu Apelacyjnego wskazane wyżej apelacje nie zasługują na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił okoliczności faktyczne czynu zarzucanego oskarżonemu J. K. w pkt IV, i słusznie wywiódł, że w realiach przedmiotowej sprawy nie można uznać działań i zachowań oskarżonego J. K. za stanowiące realizację znamion przestępstwa oszustwa. Obydwie apelacje (pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej oraz prokuratora) koncentrowały się na jednym z elementów przestępstwa oszustwa, tj. wprowadzeniu pokrzywdzonej w błąd przez oskarżonego J. K.. Sąd Apelacyjny zauważa, że okoliczność, iż oskarżony swoimi działaniami wywołał u pokrzywdzonej mylne wyobrażenie o rzeczywistym stanie rzeczy – w świetle ustaleń faktycznych - nie budzi wątpliwości. Apelujący nie zdołali jednak skutecznie wykazać wadliwości poglądu sądu pierwszej instancji, że nie można przypisać sprawcy w odniesieniu do tego czynu, działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera w tym zakresie obszernie i szczegółowe rozważania, które Sąd Apelacyjny aprobuje. Argumentacja zawarta w obydwu apelacjach - w zakresie wykazania działania przez oskarżonego „w celu osiągnięcia” korzyści majątkowej – sprowadzają się do prezentowania hipotez i przypuszczeń bazujących na tym, że skoro oskarżony podjął określone, oszukańcze działania wobec E. Ł., to z pewnością oskarżonemu przyświecał „cel” w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej, np. w postaci spodziewanych zysków. Opisany pokrótce pogląd apelujących nie może zostać jednak zaakceptowany przez Sąd Apelacyjny. Nie można oczywiście wykluczyć, że w razie powodzenia przedsięwzięcia realizowanego faktycznie samodzielnie przez E. Ł., oskarżony zażądałby partycypacji w ewentualnych zyskach, jednakże takiego ogólnego „zamiaru” oskarżonego nie można utożsamiać z zamiarem w rozumieniu kodeksu karnego, a w szczególności z jego rozumieniem na gruncie art. 286 § 1 k.k. w kontekście realizacji znamion tego

przestępstwa. Omawiane apelacje, tj. prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie przedstawiły tego rodzaju argumentacji, które skutecznie mogłyby podważyć ustalenia i wnioski sądu pierwszej instancji. Powyższe pozwala na konkluzję, że obydwie apelacje stanowią w istocie próbę polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji, a która to nie może zostać uwzględniona.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, jako całkowicie bezzasadny należy ocenić kolejny zarzut apelacji prokuratora, odnoszący się do czynu z pkt IV aktu oskarżenia (prokurator podniósł zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. i art. 399 § 1 k.p.k.). Zdaniem prokuratora, w razie uznania, że oskarżony swoim zachowaniem nie zrealizował znamion przestępstwa oszustwa na szkodę E. Ł., sąd pierwszej instancji winien rozważyć odpowiednią zmianę opisu czynu oraz zakwalifikowanie działań oskarżonego, jako przestępstw z art. 296 § 1 i § 2 k.k., ewentualnie tylko z art. 296 § 1 k.k.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zmiana opisu czynu i przyjęcie kwalifikacji postulowanej przez oskarżyciela publicznego stanowiłoby wyjście poza granice aktu oskarżenia. Granice oskarżenia wyznacza określone zdarzenie historyczne, na którym opiera się oskarżenie. Ramy owego zdarzenia historycznego określają: podmiot czynu, przedmiot ochrony oraz osoba pokrzywdzona. Postulowana w apelacji prokuratora zmiana opisu czynu zarzuconego pierwotnie oskarżonemu (art. 286 § 1 k.k.) oraz związana z tym możliwość odmiennego zakwalifikowania tego zachowania, jako przestępstwa nadużycia zaufania (art. 296 k.k.) stanowiłoby przekroczenie tych granic, chociażby z powodu odmiennych przedmiotów ochrony – przedmiotem ochrony w przypadku przestępstwa określonego w art. 296 k.k. jest prawidłowe gospodarowanie i odpowiedzialne zajmowanie się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą podmiotów w tym przepisie wymienionych (przepisy art. 296 k.k. chronią **interesy majątkowe podmiotu, który powierzył zajmowanie się nimi innej osobie**, chronią zaufanie mocodawcy do tej osoby, a także pewien standard należytej staranności w prowadzeniu cudzych interesów majątkowych); przedmiotem ochrony przepisu art. 286 § 1 k.k. jest szeroko rozumiane mienie, czyli rzeczy ruchome, nieruchomości i wszelkie prawa majątkowe. Granicą dopuszczalnej modyfikacji zarzutu jest zachowanie pewnej części wspólnej, zakreślonej znamionami czynu zabronionego. Ponadto, aby w ogóle rozważyć kwestię zakwalifikowania czynu oskarżonego J. K. w sposób proponowany przez prokuratora, konieczne byłoby wcześniejsze wykazanie i ustalenie, że zachowanie oskarżonego J. K. wyczerpywało znamiona czynów zabronionych wskazywanych przez prokuratora tj. art. 296 § 1 i § 2 k.k. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje po temu podstaw. Zobowiązanie się przez jednego ze współników do podjęcia określonych działań w ramach wspólnego, zaplanowanego przedsięwzięcia, a następnie niewywiązanie się z tych zobowiązań, nawet zawinione przez tego współnika, nie może być utożsamiane z zajmowaniem się sprawami majątkowymi innej osoby w rozumieniu art. 296 k.k. Istotą przestępstwa określonego w art. 296 k.k. jest podejmowanie określonych decyzji na „cudzy rachunek” w ramach zajmowania się prowadzeniem spraw majątkowych. Okolicznością decydującą o możliwości zaliczeniu określonej osoby do kategorii zdalnych podmiotów sprawczych przestępstwa z art. 296 k.k., jest posiadanie przez nią władztwa kształtującego jej możliwości decyzyjne wobec spraw majątkowych lub działalności gospodarczej innej osoby, wynikające z istniejącego stosunku powierniczego, przesądzającego o tym, że ma ona uprawnienie i obowiązek zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą danej osoby, co najmniej w powierzonym tej osobie fragmencie (tak przykładowo wyrok SA w Katowicach z dnia 27 października 2005 r., II AKa 88/05). W realiach niniejszej sprawy opisana wyżej relacja pomiędzy oskarżonym J. K. a pokrzywdzoną E. Ł. nie zachodziła. Idąc tokiem rozumowania prokuratora zaprezentowanym w uzasadnieniu apelacji, w każdym przypadku niepowodzenia wspólnego przedsięwzięcia gospodarczego, można by stawiać zarzut z art. 296 k.k. (działania umyślnego lub nieumyślnego) temu ze współników, który nie wywiązał się ze swoich zobowiązań lub wywiązał się z nich nienależycie. Taki pogląd nie może zyskać akceptacji Sądu Apelacyjnego. W realiach niniejszej sprawy niewątpliwie pokrzywdzona E. Ł. została „oszukana” przez oskarżonego J. K. w potocznym tego słowa znaczeniu i poniosła znaczne straty majątkowe. Zachowanie oskarżonego nie wyczerpywało jednak znamion przestępstwa oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k., ani też znamion przestępstwa nadużycia zaufania określonego w art. 296 k.k.

W zakresie czynu z pkt. 3 i 5 wyroku (**zarzuty odpowiednio z pkt. VIII i XIV**) apelację wywiódł również pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. G.. Pełnomocnik w swojej apelacji podniósł zarzut rażącej

niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonemu - jako kary jednostkowe za obydwa te czyny, jak również orzeczonej kary łącznej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty sformułowane w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. G. nie zasługują na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji za czyn z pkt VIII wymierzył oskarżonemu jako karę jednostkową 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z pkt XIV karę jednostkową w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Apelacyjnego tak określonego wymiaru kar nie można uznać za rażąco łagodne. Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym. Art. 438 pkt 4 k.p.k. mówi o niewspółmierności rażącej, a więc chodzi tu musi o dysproporcję znaczną, bijącą wręcz w oczy, a nie o ewentualne drobne, nieznaczące różnice w ocenach sądów pierwszej i drugiej instancji. W ramach tej przyczyny odwoławczej nie jest możliwe dokonywanie korekty orzeczenia w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie. W ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Zawarte w art. 438 pkt 4 k.p.k. określenie "niewspółmierność" oznacza "brak proporcji", czy "odpowiedniości pomiędzy czymś a czymś". Chodzi zatem o ocenę zachowania przez sąd pierwszej instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. Innymi słowy, rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (tak przykładowo SA w Łodzi II Aka 264/13, LEX 1425460, SA we Wrocławiu II Aka 101/15, LEX 1747308; podobnej treści poglądy były wielokrotnie prezentowane w orzecznictwie sądów i praktyka orzecznicza jest w tym zakresie ugruntowana). Sąd Apelacyjny nie dopatruje się w karach jednostkowych wymierzonych oskarżonemu za wskazane wyżej czyny, jak również w karze łącznej cech rażącej łagodności. Kary wymierzone za obydwa te czyny należy, zdaniem Sądu Apelacyjnego uznać za odpowiednie i sprawiedliwe. Apelujący w ramach swojej apelacji nie przedstawił tego rodzaju argumentów, które mogłyby skutkować zmianą orzeczenia w tym zakresie i podwyższeniem kar orzeczonej wobec oskarżonego.

W zakresie czynów zarzuconych w **pkt X i XI** (przestępstwa na szkodę O. S. (1)), apelację wniósł pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. Pełnomocnik oskarżycielki w zakresie obydwu tych czynów, rozstrzygnięciu sądu pierwszej instancji zarzucił naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. Zdaniem skarżącego, sąd meriti dokonał błędnej oceny zeznań pokrzywdzonej O. S. (1), niezasadnie odmawiając jej depozycjom przymiotu wiarygodności, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych skutkujących uwolnieniem oskarżonego J. K. od odpowiedzialności karnej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej O. S. (1) nie zasługuje na uwzględnienie. Autor przedmiotowej apelacji zarzucając obrazę art. 7 k.p.k. nie przedstawił żadnych okoliczności, które wskazywałyby na wadliwość procesu analizy i oceny zgromadzonego materiału dowodowego, przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji. Apelujący przedstawił swój pogląd, że w jego ocenie depozycje świadka O. S. (1) zasługują na wiarę, jednakże uczynił to abstrahując od całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, ograniczając się jedynie do analizy zeznań samej pokrzywdzonej. Zeznania świadka O. S. (1) były przedmiotem wnikliwych rozważań sądu meriti. Sąd pierwszej instancji dokonał przedmiotowej analizy nie tylko pod kątem treści zeznań O. S. (1), ale również logiki i spójności jej relacji oraz w powiązaniu z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w zakresie obydwu omawianych zarzutów. Wywód sądu pierwszej instancji oraz wnioski wynikające z tej analizy znalazły swoje odzwierciedlenie w treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można skutecznie zarzucić sądowi pierwszej instancji, że dokonana przez ten sąd analiza i ocena materiału dowodowego, w szczególności zeznań O. S. (1) nosiła cechy niedopuszczalnej dowolności. Zdaniem Sądu Apelacyjnego to właśnie wywód zawarty w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej O. S. (1) nosi cechy nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji. Prezentowanie przez autora apelacji własnej interpretacji zeznań świadka O. S. (1) jest oczywiście prawem skarżącego, jednakże osobiste przekonanie o wiarygodności jednych dowodów oraz braku tego przymiotu po stronie dowodów przeciwnych nie może decydować o skuteczności apelacji.

Apelujący, zarzucając sądowi pierwszej instancji przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego, sam popadł w dowolność w jego interpretacji, motywowanej interesem procesowym reprezentowanej przez siebie strony. Reasumując powyższe, wobec braku podstaw pozwalających na podzielenie zasadności zarzutów i argumentacji zawartej w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowej O. S. (2), Sąd Apelacyjny nie uwzględnił przedmiotowej apelacji.

Apelacje w zakresie czynów zarzuconych w **pkt V i VI** wywiedli pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego W. P. (1) oraz oskarżyciel publiczny.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego sformułował zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, które to błędy - zdaniem skarżącego - doprowadziły sąd pierwszej instancji do nieuprawnionej konkluzji, że oskarżonemu nie można przypisać sprawstwa przestępstwa oszustwa na szkodę W. P. (1). Dodatkowo pełnomocnik podniósł zarzut obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., jednakże nie rozwinął tego zarzutu i nie wskazał, jakich konkretnie naruszeń wskazanych przepisów dopuścił się sąd pierwszej instancji i na czym miały one polegać, co uniemożliwia Sądowi Apelacyjnemu odniesienie się do tego zarzutu. Pełnomocnik oskarżyciela podniósł również, jako osobny zarzut, naruszenie art. 424 § 2 k.p.k.

Prokurator w zakresie tych czynów również podniósł zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

W ocenie Sądu Apelacyjnego podniesione w omawianych apelacjach zarzuty błędnych w ustaleniach faktycznych oraz dowolności oceny materiału dowodowego nie zasługują na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji poczynił w tym zakresie prawidłowe ustalenia faktyczne, pozwalające na zasadne uznanie, że działaniom oskarżonemu nie można przypisać realizacji znamion przestępstwa oszustwa określonego w art. 286 § 1 k.k., jak również wypełnienia znamion przestępstwa określonego w art. 230 § 1 k.k. Sąd meriti dokonał również prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu pod kątem realizacji znamion zarzuconych oskarżonemu czynów, co znalazło swój wyraz w treści pisemnego uzasadnienia wyroku i Sąd Apelacyjny podziela tę ocenę. Sąd Apelacyjny nie dopatruje się też przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów w takim zakresie, w jakim na to wskazują skarżący. W ocenie Sądu Apelacyjnego prezentowanie przez skarżących własnych ocen oraz interpretacji materiału dowodowego – mimo stosunkowej obszerności wniesionych środków odwoławczych, zwłaszcza jeżeli chodzi o apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – bez jednoczesnego wykazania na czym polegały ewentualne błędy sądu pierwszej instancji i wadliwość jego oceny, stanowi przejaw nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami i wnioskami tego sądu. Zarzuty i argumentacja zawarta w apelacji nie może sprowadzać się jedynie do negacji nieakceptowanych ustaleń i ocen sądu pierwszej instancji, oraz prezentowania własnego poglądu i subiektywnej oceny materiału dowodowego, gdyż taka apelacja staje się dowolnym spekulowaniem, i jako taka nie może okazać się skuteczna.

Jako chybiony należy ocenić podniesiony w apelacji pełnomocnika zarzut naruszenia art. 424 k.p.k. – Sąd Apelacyjny przypomina, że kontroli w postępowaniu odwoławczym podlega trafność zapadłego rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, a nie sposób zredagowania uzasadnienia nawet, jeżeli treść tego uzasadnienia, czy jego forma nie jest dla strony skarżącej satysfakcjonująca. Oczywiście nie można twierdzić, mając w szczególności na uwadze treść art. 455a k.p.k., że wady pisemnych motywów wyroku utraciły jakiegokolwiek znaczenie w ramach jego instancyjnej kontroli, a sąd pierwszej instancji może je sporządzić w sposób dowolny, nadając im treść wręcz odbiegającą od przedmiotu sprawy. Obraza art. 424 k.p.k. nie może wprawdzie być samodzielną podstawą zarzutu apelacyjnego, lecz może być podnoszona w związku z zarzutem obrazy innych przepisów postępowania, takich jak art. 7 k.p.k. czy art. 410 k.p.k., w szczególności gdy pisemne uzasadnienie wskazuje, że wyrok nie został oparty na całokształcie ujawnionych w trakcie rozprawy głównej okolicznościach. Sąd Apelacyjny nie dostrzega wskazanych w przedmiotowej apelacji naruszeń, a tym samym podniesiony zarzut obrazy art. 424 k.p.k. nie może zostać uwzględniony.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego skutecznym okazał się natomiast zarzut apelacyjny prokuratora, odnoszący się do zarzutu z **pkt. V** oskarżenia. Prokurator słusznie podniósł, że w przypadku zachowania opisanego, jako zarzut w pkt V, w razie uznania, iż zachowanie to nie wyczerpywało znamion przestępstwa oszustwa, sąd pierwszej instancji winien rozważyć, czy oskarżony J. K. swoim zachowaniem nie zrealizował znamion przestępstwa sprzeniewierzenia

określonego w art. 284 § 2 k.k. Z ustaleń sądu pierwszej instancji wynika (str. 42 i 56 uzasadnienia) - co też trafnie podnosi prokurator - że kwota co najmniej 46.993 zł spośród środków otrzymanych od spółki (...), została przeznaczona przez oskarżonego na własne, prywatne cele, niezgodnie z zawartą wcześniej umową (umowa z dnia 11 lutego 2010 r. nie przewidywała dla oskarżonego J. K. możliwości wypłaty wynagrodzenia, a jedynie możliwość partycypowania w określonej części w przyszłych zyskach ze wspólnego przedsięwzięcia; podnoszona przez oskarżonego okoliczność, że określoną część środków przekazanych przez spółkę (...) mógł wydawać swobodnie, bez konieczności udokumentowania tych wydatków nie oznacza, że oskarżony mógł te środki przeznaczać dowolnie na zaspokojenie swoich prywatnych potrzeb). Wskazane okoliczności świadczące o możliwości zakwalifikowania czynu oskarżonego z pkt. V, jako przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., pozostały poza sferą rozważań sądu pierwszej instancji. Odpowiednia zmiana opisu czynu wskazanego w pkt. V oskarżenia oraz zmiana kwalifikacji prawnej na przepis art. 284 § 2 k.k., nie stanowiłoby w realiach niniejszej sprawy wyjście poza granice aktu oskarżenia. Sąd pierwszej instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy w tym zakresie winien dokonać analizy zachowania oskarżonego w kontekście możliwości uznania, że jego zachowanie mogło zrealizować znamiona przestępstwa określonego w art. 284 § 2 k.k.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na uwzględnienie zasługiwała również apelacja prokuratora w zakresie czynu zarzuconego w pkt. XIII. Sąd pierwszej instancji wyraził pogląd, że karta bankomatowo - płatnicza nie stanowi dokumentu w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., a inny środek płatniczy, zdefiniowany w art. 115 § 9 k.k. Konkludując, sąd ten stwierdził, że nie można uznać, że oskarżonych swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 276 k.k., którego przedmiotem ochrony są dokumenty.

Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu sądu meriti i przyznaje w tym zakresie rację oskarżycielowi publicznemu. Stanowisko sądu pierwszej instancji, że nie można karty bankomatowo - płatniczej uznać za dokument w rozumieniu art. 115 § 14 k.k. należy uznać za błędne. Zakresy pojęciowe „innego środka płatniczego” - wynikającego z art. 115 § 9 k.k. - oraz definicji „dokumentu” zawartej w art. 115 § 14 k.k., częściowo się pokrywają. Karta bankomatowo - płatnicza jest jednocześnie innym środkiem płatniczym oraz dokumentem w rozumieniu art. 115 § 14 k.k. Karta bankomatowo - płatnicza jest przedmiotem oraz innym zapisanym nośnikiem informacji, z którym związane jest określone prawo oraz - z uwagi na zawartą w nim treść - może stanowić dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Tym prawem jest uprawnienie do dokonywania wypłat z rachunku bankowego oraz dokonywanie transakcji płatniczych, czyli dysponowanie środkami na własnym rachunku bankowym lub w ramach przyznanego limitu kredytowego. Przyznanie karcie bankomatowej (bankomatowo- płatniczej) dodatkowej ochrony wynikającej z art. 278 § 5 k.k. nie oznacza wyłączenia ochrony przewidzianej w art. 276 k.k. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w tym zakresie, sąd pierwszej instancji - uwzględniając powyższe uwagi, co do charakteru karty bankomatowo - płatniczej - rozstrzygnąć o ewentualnym sprawstwie i winie oskarżonego J. K..

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów i argumentów zawartych w apelacjach obrońcy, pełnomocników oskarżycieli posiłkowych oraz częściowo apelacji prokuratora, orzekł o utrzymaniu w mocy wyroku w zaskarżonych częściach. Wobec podzielenia zasadności zarzutów apelacji prokuratora w odniesieniu do czynów zarzuconych w pkt. V i XIII, Sąd Apelacyjny orzekł o uchyleniu zaskarżonego wyroku we wskazanej części i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania - zgodnie z właściwością rzeczową - do Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu oraz oskarżycielom posiłkowym z urzędu w postępowaniu odwoławczym, Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasądając stosowne wynagrodzenia na rzecz obrońcy i pełnomocników.

Sąd Apelacyjny obciążył oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego, w tym stosowną opłatą, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.